

LA FIANZA
MAGICA. —

OPERA = 2. Actes.

LA FLAUTA MÀGICA

LA FLAUTA MÀGICA

ÓPERA EN DOS ACTES

Llibre alemany de EMANUEL SCHIKANEDER
refundit en tres actes per FÈLIX WEINGARTNER

MUSICA DE

WOLFGANG AMADEUS MOZART

TRADUCCIÓ ADAPTADA A LA MUSICA DE

Joaquim Pena

BARCELONA

1925

El Mestre FÈLIX WEINGARTNER,
autor de la present refundició, ha
autoritzat la traducció i publicació
de la mateixa.

Es propietat del traductor, sen-
se'l permis del qual ningú no po-
drà reproduir-la ni representar-la.

PRÒLEG DEL REFUNDIDOR

A la plena comprensió de la gran obra de Mozart *La flauta màgica* s'oposen notables dificultats intrínseques i extrínseques en les representacions escèniques.

Les dificultats intrínseques radiquen menys en el propi llibre de Schikaneder, tant i tan injustament impugnat, que en les escreixences d'aquest llibre, de les quals l'autor mateix, seguint el gust del públic de la seva època, n'és en part culpable i que després, amb el transcurs del temps, han estat encara augmentades i agreujades amb improvisacions devingudes de poc en poc tradicionals.

En açò cal emprendre un treball de depuració. Un cop acomplert, resta un poema dramàtic qui, en forma sens dubte ingènua mes a tot punt digna, porta a l'escena un problema primordial: l'ascensió dels homes inferiors envers els superiors.

Per un esdeveniment, que hom apel·la d'ordinari casualitat, se troben el príncep Tamino i l'ocellaire Papagueno. Ambdós seran enviats de la Reina de la nit al burg de Sarastro per deslliurar Pamina, la filla de la reina, que Sarastro guarda en suau captiveri. Sarastro i la reina tenebrosa habiten la mateixa muntanya, ell cap al cim entre un cercle d'iniciats de diferents categories, ella en les gorges de l'abisme, voltada d'éssers

foscós qui prou saben mostrar-se amicals, emperò ben aviat palesen la llur veritable natura. Sarastro i la Reina de la nit són còsmics pols oposats.

Tamino capeix que's troba en el reialme de Sarastro. Accepta'l camí de les proves i les resisteix. Pamina, que del seu pare li ve una natura serena, s'uneix resoluta perpètuament a aquell. Ella és el complement femení de Tamino. Ambdós plegats van a passar les darreres proves i plegats muntent envers la deu primordial de vida, on Sarastro'ls espera per beneir-los.

«Una dona qui no tem la fosca ni la mort
és digna d'ésser iniciada.»

Ben poques dones iniciades viuen a l'entorn de Sarastro, mes elles són les qui condueixen la nova parella a muntar els darrers graons de l'escala.

Papagueno, no pas un ocell com ordinàriament el representen, ni tampoc un facciós, sinó un home senzill «qui s'accontenta de menjar, beure i dormir», no comprèn ço que amb sobreabundància li ofereix el reialme espiritual del sol. Ell no resisteix cap de les proves, caient en la més embullada situació i si a la fi és bandejat de l'alta estada, obté emperò la dona que li escau, l'alegre i sensualment grollera Papaguena.

Aquestos són els trets fonamentals de l'acció tan important com eficient.

No serà per demés constatar que el negre Monostatos no és cap personatge còmic, sinó un esclau luxuriós i mala ànima qui, rebutjat de Sarastro en el moment oportú, va a fer companyia als esperits de les tenebres.

Els tres Donzells deuen interpretar-se com éssers elementals qui són amarats de llum divina i arriben a muntar fins els

darrers graons. En la representació escènica açò no més pot fer-se sensible per les vestidures. Quan ells reben de les fosques Dames de la reina la comanda de conduir Tamino i Papagueno, apareixen com esperits dels joncs d'on brollen. Després, quan tornen a atançar-se a ambdós per auxiliar-los, s'han submergit en la forta rojor de la sang viva; s'han tornat homes. Mes com tenen la doble missió de salvar Pamina i dur-la al seu espòs, i d'altra banda també unir Papagueno amb la doneta que li pertoca, se revesteixen llavors de la blancor lluminosa dels missatgers celestials.

De les paraules del text poc hi ha a canviar. Sols qualque falla lingüística a corregir i molt a tatxar.

Mantes coses qui podrien fer riure com absurdes, considerades més a fons revelen un bon sentit. Quan els dos Sacerdots referint-se als homes pervertits canten: «La mort i la desesperació fora'l llur premi», coneixem nosaltres que, segons les idees dominants en el cercle de Sarastro, la desesperació d'un caigut és molt especialment causa de la mort corporal.

Cal parar compte amb les alteracions imprudents!

Sens dubte, quan trobem que la daga que la Reina de la nit donà a la seva filla, ha estat arreballada a aquesta per Monostatos, i malgrat açò Pamina diu en l'últim acte, referint-se a la daga que duu a la mà: «Eixa me la donà la meva mare», hem de reconèixer que açò és una errada per negligència de Schikaneder, i cal esmenar-la.

Les petites alteracions en la música de Mozart i per tant en les seves respectables indicacions, són indicades amb anotacions especials al peu del text.

Les dificultats extrínseques provenen dels tan nombrosos canvis de lloc de l'acció. Si més a més se produeixen interrupcions cada vegada que cau la cortina, açò ha de motivar el

natural cansament i fer tort als més nobles entusiasmes per l'enlairat art de Mozart. Açò té una magnífica solució amb l'escenari especial mitjançant un pòrtic permanent i cortines interiors per a les mutacions. Tal mitjà dóna una idea clara i directa de la idealitat continguda en *La flauta màgica* referent al temps i a l'espai i allunya'l perill que, pel fastuós enfarfec del decorat malgrat la seva magnificència, sigui sullat amb pesantors mundanes el sol d'aquesta obra que hom no deuria trepitjar ni amb peus divins.

Per l'escursament de quelques escenes i'l canvi de lloc d'alguns números de música, se fa possible executar l'òpera en tres actes en un espai de temps menor de tres hores.

FÈLIX WEINGARTNER.

PERSONATGES

SARASTRO, Gran Sacerdot	Baix.	GOTTLÖB FRICK	
EL PRIMER SACERDOT	Baix.	FRANZ CRASS	
EL SEGON SACERDOT	Baix.	GERHARD UNGER	
TAMINO, princep egipcià.....	Tenor.	NICOLAI GEDDA	
PAPAGUENO, ocellaire.....	Bariton.	WABER BERRY	
LA REINA DE LA NIT	Sopran.	LUCIA POPP	
PAMINA, sa filla.....	Sopran.	G. JANOWITZ	
LES TRES DAMES de la reina	}	Sopran,	E. SCHWARZKOPF
		Mig-sopran i	C. LUDWIG
		Contralt.	M. HOFFGEN
ELS TRES DONZELLS.....	Id., id., id.		
MONOSTATOS, negre esclau.....	Tenor.	GERHARD UNGER	
UNA VELLA, després Papaguena	Sopran.	ROTH MARGRET PUTZ	
ELS DOS ARMATS.....	Tenor i Baix.	KARL LIEBL	
SIS ESCLAUS	Chor.	FRANZ CRASS	

ESCLAUS. SACERDOTS JOVES. SACERDOTS VELS

AGNES GIEBEL Sopran
 ANNA REYNOLDS "
 JOSEPHINE VEASEY Mezzo

LLOCS DE L'ACCIÓ

Al peu de la muntanya on hi ha'l burg de Sarastro amb el temple d'Isis. — Exterior i interior del mateix.

L'escena es enquadrada amb un pòrtic d'estil egipci, qui roman immutable durant tota la representació i el fons del qual s'obre i tanca amb unes cortines de color blau fosc. A dreta i esquerre dos portals.

Aquesta obra fou estrenada al teatre «Auf der Wieden»
de Viena l'any 1791 i representada per primera
vegada a Barcelona al Gran Teatre del
Liceu, en l'idioma original, l'any 1925

ACTE PRIMER

QUADRE PRIMER

Encontrada roquera. Un fosc espadat munta abrupte ocupant la meitat dreta de l'escena. D'uns orificis laterals, vers els quals condueixen qualques graons ascendents, ve una llum esblaimada. A la banda esquerra, terreny fangós, poblat d'alts joncs. Al davant un pedrís natural, cobert de molsa. Claror de dia esmortuida.

ESCENA PRIMERA

TAMINO. LES TRES DAMES

Tamino (*)

(De dins l'escena estant.)

Ajuda, ajuda! Correu a salvar-me,
que vol una serp ben astuta dragar-me!
Oh déus, compadiu-me!

Ix a escena d'entre'ls joncs, duent a la mà un arc sense sageta i tracta de sortir del mal pas. Al seu darrera hom obira'l cap d'una serp descomunal, qui bada la gola contra ell.)

* Acció musical. (Partitura n.º 1.)

Ja ve cap a mi!

Auxili prest, correu a mi!

(Arribat al pedrís, s'hi deixa anar sense sentits. De l'orifici d'una roca ixen rabent
LES TRES DAMES, vestides totes de negre
i cobertes de vels tirats enrera, de fairsó
que permet veure llurs rostres.)

Les Tres Dames

Mor, monstre afrós, sots nostres dards!

(De dalt estant de la roca encara, etziben
contra la serp uns dards prims d'argent
que totes tres duen amb la mà enlairada.
La serp desapareix.)

Triomf! Triomf! Complerta és ja
la gesta gran. L'ha deslliurat
la nostra ferma voluntat.

(Devallen els graons de la roca i s'atansen
al pedrís, contemplant TAMINO encuriósides.)

La Primera Dama

Un jovencell manyac, gentil!

La Segona Dama

Gentil com altre no he mai vist!

La Tercera Dama

Sí, sí, ben cert; és molt gentil!

Totes Tres

Si jo dongués mon cor a algú,
d'eix jove fóra ben segú.

(Esmunyint-se plegades.)

Correm envers la reina nostra
per dur-li prompte aquesta nova.
Tal volta aquest gentil donzell
la pau perduda li tornés.

La Primera Dama

(Imperiosa, a les altres.)

Aneu-li, doncs, a dí:
jo resto en tant ací.

La Segona Dama

(Igualment.)

No, no, vos hi heu d'anar.
Jo sola'l vull vetllar.

La Tercera Dama

No, no, ço no pot ser,
que'l guardo jo només.

La Primera Dama

Jo resto en tant ací.

La Segona Dama

Jo sola'l vull vetllar.

La Tercera Dama

Jo'l guardo, jo només.

La Primera Dama

Jo resto.

La Segona Dama

Jo sola.

La Tercera Dama

Jo'l guardo.

Totes Tres

Jo! Jo! Jo!

(Quiscuna per ella.)

Anar-me'n jo? Ai, ai, molt bé!

I vós restar amb ell només!

No, no, no pot pas ser.

Jo no sé pas que donaria,

si viure amb eix donzell podia.

Si jo'l tingués per' mí solet!

(Quiscuna contemplant amb tírria les altres.)

Prô açò no va, no pot pas ser!

Millor serà que hi vagi jo.

(Tornant cap al pedris.)

Oh jove tan xamós i bell,
adéu, caríssim jovencell,
fins a reveure, doncs!

Durant les últimes paraules, munten pels graons de les roques, girant-se vàries voltes per contemplar TAMINO fins que desapareixen per on son vingudes.

ESCENA SEGONA

TAMINO, adormit. PAPAGUENO

CARA 1,6

Hom sent sonar una flauta de faune (*)

Arriba PAPAGUENO per l'esquerra, eixint de darrera'l portic. Va vestit amb una roba curta i musca, i sabates baixes. Duu les articulacions dels braços i les cames lligades amb faixes de regular amplada, fets de plomes d'ocell. El cinyell i'l casquet són fets també de plomes virolades. Damunt l'esquena porta una gàbia amb barrots de fusta daurats, dintre la qual hom veu diferents ocells.

Papagueno

Soc l'ocellaire aci i allà,
gai sempre, aup la-là, oidàl
Per ocellaire ben xiroi
me té tothom, tant vell com noi.
Amb traça'l brill sé manejar,

(*) Segueix sens interrupció l'acció musical. (Partitura, n.º 2.)

tant com la flauta sé sonar.
Per çò cofoi i alegre vinc,
car tants ocells com vull jo tinc.

(Sona de nou la flauta.)

Soc l'ocellaire aci i allà,
gai sempre, aup la-là, oidà!
Per ocellaire ben xiroi
me té tothom, tant vell com noi.
Si un am per noies jo tingués,
prou que a dotzenes les cacés;
ma gàbia'ls fora un bon redós
i tota noia meva fos!

(Mentre canta agafa la gàbia i la posa a la
vora de l'escala de les roques.)

Si tota noia meva fos,
de sucre prenc un bell terròs
i a qui m'estimi amb més delit
li donc el sucre tot seguit.
I si un petó ben dolç me fés,
no fóra estrany que m'hi casés.
Dormir podria en el meu llit,
breçant-la jo com nin petit.

(TAMINO és despertat durant la segona cobla
de la cançó de l'ocellaire i esguarda mera-
vellat entorn seu. Durant la tercera cobla,
s'adona de PAPAGUENO i ara s'atansa a ell.)

Tamino (*)

Hola!

Papagueno

(Esglaiat.)

Qué vols?

Tamino

Digues, company alegre, qui ets tu?

Papagueno

Qui soc? (A part.) Pregunta nícia! (Amb veu alta.) Un home com tu.

Tamino

I digues-me ara: en quina terra som?

Papagueno

Açò no sabia pas dir-t'ho. No més sé que no gaire lluny d'ací tinc la cabana on m'arrecero del fret i de la pluja.

Tamino

I de què vius?

Papagueno

De menjar i beure, com tots els homes.

(*) Acció declamada.

Tamino

I com t'ho procures?

Papagueno

Baratant... Jo caço ocells per a la regina tenebrosa i les seves donzelles; i a canvi'm donen cada dia teca beguda.

Tamino

La regina tenebrosa? Dignes, bon amic, tu has tingut mai la sort de veure-la?

Papagueno

Veure-la?... Veure la regina tenebrosa?... Quí del món pot alabar-se d'haver-la vista mai? (Amb un lleu calfred.) Quins ulls humans podrien esguardar a través del seu vel enteixinat de negre?

Tamino

(A part.)

Ara ho entenc: deu ser la reina de la nit, de qui'l meu pare'm parlava. Emperò, no sé pas explicar-me com se vingut fins ací esgarriat... Ben segur que aquest home no deu ser un qualsevol; tal volta es un dels seus súbdits

Papagueno

(A part.)

Com me guaita de fit a fit! (Cloent els punys, però reculant de vora seu, temorenc, li diu:) Ves, aparta't i para compte ta

amb mí, que tinc la força d'un gegant! (A part.) Si no
consegueixo fer-li por, aviat seré jo'l qui fugiré.

Tamino

Tens força de gegant? Així, tu deus haver estat el
meu salvador, el qui ha lluitat contra eixa serp verinosa?

Papagueno

(Tremolant.)

Una serp?... On?... Qu'és viva o morta?

Tamino

Amic, com t'ho has fet per barallar-te amb aquell
monstre? Si no duus cap arma!

Papagueno

(Tranquil·litzant-se.)

No n'haig de menester cap. Tinc més força amb el
braç que no pas amb una arma.

Tamino

Així, la deus haver escanyada?

Papagueno

(Baladroner.)

Justa, escanyada. (A part.) En ma vida no he estat
tan valent com avui.

ESCENA TERCERA

Els d'abans. LES TRES DAMES

Dalt de l'escala apareixen LES TRES DAMES tapades ara amb vels espessos. La PRIMERA duu un càntir, la SEGONA una pedra i la TERCERA un cademat d'or i un medalló.

Les Tres Dames

(Alçant amenaçadores el dit indicador de la mà dreta.)

Papaguenol

Papagueno

Ai ai, açò va per míl (A mitja veu, a TAMINO.) Gira't cap, amic!

Tamino

Qui són aquestes dames?

Papagueno

Ben bé del cert, ni menys ho sé qui són. Tan sols sé que cada dia'm prenen els ocells que'ls hi duc i qu'en canvi'm donen vi, pastissos i figues dolces.

Tamino

Deuen ser, ben segur, molt formoses?

Papagueno

No ho crec pas. Car si tan boniques fossin, no's taparien així la cara.

Les Tres Dames

(Com abans.)

Papagueno!

Papagueno

(Baixet.)

Calla, que ja menacen! (Cridant expressament.) Me preguntes si són formoses? Doncs jo no més puc dir-te qu'en tota ma vida no he vist res més encisador. (A part.) Així tornaran a fer-me bona cara.

Les Tres Dames

(Com abans.)

Papagueno!

(Davallen.)

Papagueno

(A part.)

Què dimoni dec haver fet avui per que vinguin tan enfurismades? (Va a cercar la gàbia.) Ací teniu, monades meves, els ocells.

La Primera Dama

(Allargant el càntir a PAPAGUENO.)

En canvi avui la nostra princesa t'envia per primera vegada, en lloc de vi, aigua clara.

La Segona Dama

(Fent-li a mans la pedra.)

I a mi m'ha manat que, en lloc dels pastissos, te dongu aquesta pedra.

Papagueno

Com? Tinc de menjar pedres?

La Tercera Dama

(Acompanyant simultàniament la seva acció a la paraula.)

I enlloc de figues dolces, jo tinc l'honor de posar-te a la boca aquest cadenat d'or.

(PAPAGUENO, amb el cadenat sobre'ls llavis fa desesperats esforços per parlar.)

La Primera Dama

Sens dupte, voldràs saber perquè la sobirana't castiga avui de faisó tan estranya, oi?

(PAPAGUENO fa signes afirmatius.)

La Segona Dama

Perquè no tornis mai més a ser tan aixerit, enganyant els forasters.

La Tercera Dama

I perquè no t'alabis mai de proeses que han fet els altres.

La Primera Dama

Veiam, ets tu qui ha mort la serp?

(PAPAGUENO nega.)

La Segona Dama

Quí ha estat, doncs?

(PAPAGUENO arronça les espatlles.)

La Tercera Dama

(A TAMINO.)

Hem estat nosaltres, jove, les que t'havem deslliurat.

Ací tens aquest medalló, que t'envia la nostra reina.

Es l'imatge de la seva filla. (Dóna'l medalló a TAMINO.)

Si trobes que aquestes faccions no't són indiferents, podran ser la teva sort, la teva glòria i la teva felicitat. A

reveure!

(S'en va pel portal de la dreta.)

La Segona Dama

Adéu, amic Papagueno!

(Segueix a l'anterior.)

La Primera Dama

Ves, que amb la beguda no t'enterboleixis massa aviat.

Pren la gàbia i segueix les altres dues. PAPA-
GUENO s'en va tristoï per la banda oposada.

CARA 1, c

ESCENA QUATRENA

Tamino, sol (*)

(Endinzat en la contemplació del medalló.)

L'efígie és bella, tota encís,
com cap encar no havia vist.
Jo sento qu'eix diví retrat
al cor un nou impuls m'ha dat.

Quelcom tinc ja, no sé què'm passa,
prô sento ací com foc qui abrasa.
Deu ser amor tal sensació?
Sí, sí! Amor és sols açò.

Oh, si jo mai pogués trobar-la!
Oh, si amb mos ulls pogués mirar-la!
Voldria... ara... clar i net...

Què dec voler?

Voldria, doncs, ple d'entusiasme,
damunt son pit fogós breçar-me,
per sempre haver-la en mon poder.

Tornen LES TRES DAMES amb gran pressa.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 3.)

ESCENA CINQUENA

LES TRES DAMES. TAMINO

La Primera Dama (*)

Ja pots, bell jovencell, armar-te de coratge i de fermesa. La reina...

La Segona Dama

ens ha encomanat que't diguem...

La Tercera Dama

que'l camí de la teva futura felicitat és afranquit d'ara estant.

La Primera Dama

Si eix jovencell — digué ella — tant com té d'enciser, té d'ardit i coratjós, així és segur que la meva filla podrà ser deslliurada.

Tamino

Deslliurada?... Què escolto? (Estrenyent el retrat contra'l seu cor.) L'original d'aquest retrat?

La Primera Dama

Un mal esperit, tan poderós com àvol, l'ha arrabassada.

(*) Acció declamada.

Tamino

Arrabassada?... Oh déus!... Digueu-me on té l'estad rapinyador?

La Segona Dama

(Signant cap al cim de l'espadat de roques.)

Lla dalt la muntanya hi ha'l seu castell magnífic vigilat amb molta cura.

Tamino

Anem, conduiu-m'hi!... El malvat caurà al cop del meu braç. Ho juro per la meva amor! (Fa un tro i s'enfosqueix tot d'una.) Oh déus, què és açò?

La Primera Dama

(Solemniament.)

Anunci de l'arribada de nostra reina. Ja ve!

La Segona

Ja ve!

La Tercera

Ja ve!

Alcen el braç dret damunt llur rostre, com resguardant-lo, i s'en van corrent pel portal de la dreta.

ESCENA SISENA

CARA 2, a

LA REINA DE LA NIT. TAMINO

durant el preludi orquestral (*), una part de l'espadat de roques
devé transparent, deixant veure una gran mitja lluna minvant,
damunt la qual apareix LA REINA DE LA NIT, amb esblaimada
llum violada, tota vestida de negre, mostrant sols visible el seu
pàl·lid rostre.

La Reina de la Nit

No temis pas, mon fill volgut!
Tu ets innocent, ets dòcil, just.
Un jovencell com tu, podrà a la mare
consol portar pel dol qui l'aclapara.

A penes sols só destinada
des que ma filla és lluny de mi;
ma sort s'en és amb ella anada,
un mal espít tot m'ho rapí.

Encar veig-la estremir-se,
poruga escruixir-se;
d'esglai tremolosa,
lluïtant desficients.

Davant mos ulls me la robaven!
Socors!... Socors! tot quant digué sols fou;
sos clams debades ressonaven,
car mon ajuda no era prou.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 4.)

*Primer
reflets*

Tu deus anar a deslliurar-la,
tu, de ma filla'l salvador!
Si't veig ací triomfant tornar-la,
d'ella tindràs eterna amor!

La visió desapareix i torna a fer-se clar a poc a poc.

ESCENA SETENA

TAMINO. PAPAGUENO

Tamino (*)

Ah! Es, doncs, una realitat ço qu'he vist?... Oh déu
bondadosos, protegiu el meu braç, enfortiu el meu cor!
ge!... El cor de Tamino vos en serà grat eternament!

(Torna PAPAGUENO, portant encara la bofeteta
closa amb el cademat, i s'adreça a TAMINO
demnant-li ajuda.)

CARA 2, b

Papagueno (**)

(Fent esforços per parlar.)

Hm! Hm! Hm! Hm!...

Tamino

Pobret, el do de la paraula
ja pel seu càstig ha perdut.

(*) Acció declamada.

(**) Acció musical. (Partitura, n.º 5.)

Papagueno

(Com abans.)

Hm! Hm! Hm! Hm!...

Tamino

No puc pas fer res més que planyê't,
sóc massa feble per dû ajut.

ESCENA VUITENA

ELS D'ABANS. LES TRES DAMES

Oh de
i cor
entl
la de
TAMI

ornen les TRES DAMES pel portal de la dreta. Van sense vels. La
SEGONA duu una flauta, i la TERCERA un cofret dintre'l qual
hi ha un joc de campanetes.

La Primera Dama

(A PAPAGUENO.)

La reina'l seu perdó t'ha dat;
llevar-te'l càstig m'ha manat.

(Li treu el cadenat de la boca.)

Papagueno

Ja torno a fer petar la claca!

La Segona Dama

Sí, xerra! De mentir, prô, guarda't!

Papagueno

Mai més no mentiré, no, no!

Les Tres Dames i Papagueno

Eix pany és un avís ben bo.

Tots

(Posant-se ben apropet l'un de l'altre.)

Si'ls mentiders portar podien
damunt la boca un pany ben fort,
ja injúries ni odis no hi haurien,
sinó amistat i germanor.

La Primera Dama

(Pren de la SEGONA la flauta i la fa a mans de TAMINO.)

Senyor, aquest present per' tu
ens mana nostra reina dû.
La màgica flauta deu guardar-te
i en tots els perills podrà ajudar-te.

Les Tres Dames

Tindràs amb ella força immensa
dels homes les passions per vencê.
Al trist bentost joiós farà;
al fadrinot muller darà.

Tots

(Com abans.)

Oh, aquesta flauta val més que l'or i tots els béns,
car duu a l'hom satisfacció i benestar immens.

Papagueno

Amb permís, formoses dames,
ara jo me'n aniré.

Les Tres Dames

Pots anar-te'n quan te plagui,
mes la reina resolgué
que al castell del gran Sarastro
prest tu'l príncep acompanyis.

Papagueno

(Fent-se enrera.)

No, jo dec açò agrâ;
mes de vós mateix oi
qu'és crudel com els tirans.
Doncs segur que'm pelaria
i que a l'ast me rostiria
dant-me per vianda als cans.

Les Tres Dames

Refia't sols del príncep ja,
per çò servir-lo bé't caldrà.

Papagueno

(A part.)

Que vagi'l príncep al diable!
M'estimo més la pell;
al cap i a l'últim, com un lladre
temo'm fugi un jorn ell.

La Primera Dama

(Pren de la TERCERA el cofret i l'ofereix a PAPAGUENO.)

Pren eix cofret, per' tu deu ser.

Papagueno

Ai, ai! A dins què hi deu haver?

La Tercera Dama

A dins hi ha un joc de campanetes.

Papagueno

I les puc fer sonar, si'm peta?

Les Tres Dames

Oh, ben segur, sí, sí, segur!

Tots

(Com abans.)

Campanetes, flauta màgica,

bé {^{us}_{ns}} deuran guardar de desgràcia.

(Se disposen a marxar per diferents indrets,
TAMINO i PAPAGUENO per l'esquerra, les
TRES DAMES per l'escala.)

Adéu siau, al punt marxem!
Adéu siau, fins que tornem!

Tamino

(Girant-se.)

Prô, belles dames, cal dir-nos ja...

Papagueno

(Igualment.)

com el castell podem trobâ.

Les Tres Dames

(Ja dalt l'escala, signen cap als jones d'entre
els quals munten ara, fins a mig cos, TRES
DONZELLS vestits de faisó molt primitiva,
i per fi ixen enfora del tot.)

Tres nois gentils, trempats, de patge
us deuen fê en aquest viatge;
uns guies bons en ells tindreu.
Ço que us diran sols fer deveu!

(Els DONZELLS amb moviment pausat i
uniforme fan una afectuosa reverència a
TAMINO.)

Tamino i Papagueno

Tres nois gentils, trempats, de patge
ens deuen fê en aquest viatge.

Les Tres Dames

Uns guies bons en ells tindreu.
Ço que us diran sols fer deveu!

(Pugen més amunt.)

Tamino i Papagueno

Adéu siau, al punt marxem!
Adéu, adéu! Fins que tornem!

(LES DAMES han arribat dalt de tot.)

Tothom

Adéu siau, al punt marxem!
Adéu, adéu! Fins que tornem!

Mentre les DAMES desapareixen i TAMINO
i PAPAGUENO van a reunir-se amb
DONZELLS, se fa fosc per complert i's tanca
la cortina interior.

L'es
n
f
U

fa
ah

QUADRE SEGON

L'escena és esclarida d'una suau llum groguenca. Dos ESCLAUS negres ixen del portal de mà esquerra, duent encoixinats i catifes, travessen l'escena i paren uu jaç vora'l portal de mà dreta. Un TERCER ESCLAU arriba després corrent de la banda esquerra.

ESCENA PRIMERA

ELS TRES ESCLAUS. LA VEU DE MONOSTATOS

El Tercer Esclau (*)

(Rient.)

Ah, ah, ah!

El Primer Esclau

(Mentre fa la feina.)

Xit! Xit!

El Segon Esclau

Què són aquestes rialles?

El Tercer Esclau

(Seguint rient.)

No ho saps? El nostre turment, el negre qui sempre'ns fa d'espiaeta, de segur que demà serà penjat... Pamina... ah, ah, ah!

(*) Acció declamada.

El Primer Esclau

Què?

El Tercer Esclau

La donzella encisera... ah, ah, ah!

El Segon Esclau

Què?

El Tercer Esclau

Ha fugit!

El Primer Esclau

Fugit? Oh bons déus, mercès!

El Segon Esclau

I com ha estat?

El Tercer Esclau

Bé prou coneixes el panxut luxuriós i el seu tarannà.
Però la noia era més aixerida que jo no'm pensava. A
bell punt qu'ell se creia ja victoriós, ella cridà Sarastr
Çò escroixí'l negre i Pamina apretà a córrer tant co
pogué muntanya avall, pel bosquet de les palmeres.

El Primer Esclau

Ah, com devia córrer la daina poruga cap al palau d
la seva mare!

La veu de Monostatos

(De dins l'escena, part esquerra.)

Ei, esclaus!

El Primer Esclau

(Esglaiat.)

Es Monostatos qui'ns crida!

La veu de Monostatos

Ei, esclaus! ¡Porteu cadenes!

Els Tres Esclaus

Cadenes?

El Primer Esclau

No pas per a Pamina?

(Corre cap al portal esquerre, i esguarda enfora.)

Mal llamp! Ves! Han agafat la donzella!

El Segon i Tercer Esclau

Oh! qu'esgarrifós!

El Primer Esclau

Guaitau com eix dimoni sense pietat la té agafada
per les tendres manetes... Jo no puc contemplar-ho!

(S'en va corrent pel portal dret.)

El Segon Esclau

(Corrent cap al mateix indret.)

Jo tampoc!

El Tercer Esclau

(Seguint els altres i retorçant-se les mans.)

Haver de veure aquestes coses, és un suplici infernal

ESCENA SEGONA

MONOSTATOS. PAMINA. ELS TRES ESCLAUS

MONOSTATOS, esclau negre, cepat, ricament vestit, ix pel portal esquerre, fent seguir PAMINA a batzegades.

CARA 2,0

Monostatos (*)

Au, colometa, cap ací!

Pamina

Oh quin martiri, quin patí!

Monostatos

La vida tens perduda!

Pamina

La mort no'm fa paüra;
sols per la mare'm raca ja!
De pena prou morir deurà.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 6.)

Monostatos

(Després d'arrossegar PAMINA per l'escena, l'etziba ara lluny, de faisó qu'ella cau de genolls sobre'ls encoixinats.)

Esclaus, cadenes li poseu!
Mon odi't mataria.

(Arriben corrent per l'esquerra TRES ESCLAUS NEGRES, ressemblant MONOSTATOS, sols que menys ricament vestits. L'un d'ells va amb picarols.)

Pamina

Jo més m'ho estimaria,
ans que vós, barbre, no'm toqueu.

(Cau en basca damunt el jaç.)

Monostatos

(Als ESCLAUS.)

Aneu! Deixeu-me amb ella sol.

S'acota, manyac, damunt la defallida. Els
ESCLAUS s'en tornen corrents.

ESCENA TERCERA

ELS D'ABANS. PAPAGUENO

Papagueno

(Treient el cap per la cortina del mig.)

On dec trobâ'm? On ara sóc?
Ah ah! Lla veig genteta.

Doncs, pit i a dins d'un cop!

(Entra i s'adona de PAMINA.)

Gentil donzella trob,
més blanca que la greda!

(Va cap al jaç.)

Monostatos i Papagueno

(Esguardant-se mutualment, i apartant-se l'un de l'altre, esglaiats)

Ui! Çò és... el dia...ble, cert... n'estic!

(Tots dos amb les mans plegades.)

Perdona'm!... Pietat de mi!

(Reculant més i més l'un de l'altre.)

Ui, ui, ui!

PAPAGUENO fuig pel portal esquer, MONOSTATOS pel dret.

ESCENA QUATRENA

PAMINA. Després PAPAGUENO

Pamina, sola (*)

(Despertant.)

Mare!... Mare!... Com?... Encar batega'l meu cor? Oïa
açò és crudel... és pitjor que la mateixa mort!

(*) Acció declamada.

Papagueno

(Tornant.)

Oi que dec ser un boig, quan així'm deixo espaordir?
i al món hi ha ocells negres, perquè no hi deu haver
ambé homes negres?...

Ah, ves! Ací és encara la formosa donzella.

(A PAMINA.)

Tu, la filla de la reina tenebrosa...

Pamina

La reina tenebrosa?... Qui ets tu?

Papagueno

Un missatger d'ella.

Pamina

De la meva mare? Oh delícia! Com te dius?

Papagueno

Papagueno.

Pamina

Papagueno? Recordo haver sentit aquest nom; però
tu no t'havia pas vist mai.

Papagueno

I jo a tu tampoc.

Pamina

Com ets vingut ací?

Papagueno

Vaig a explicar-t'ho punt per punt! Justament quan anava a portar els meus ocells, vegí un home qui diu que príncep. Eix príncep s'ha guanyat tant el cor de la te mare, qu'ella li donà'l teu retrat i li ordenà casar amb tu. I la resolució del príncep ha estat tan prompt com l'amor qu'ell per tu sent.

Pamina

(Escoltant-ho amb alegria.)

Amor?... Així, doncs, m'estima!

Papagueno

Hauries d'haver vist quina frisança tenia per emprendre viatge! (Amb veu baixa.) Tres singulars donzells, qu'el donaren per guies, m'aconsellaren que m'avancés com emissari, i... (Alegroi) ací'm tens!

Pamina

Amic, has estat molt atrevit... Si Sarastro't vegí ací...

Papagueno

(Ple de basarda.)

M'estalviaria'l viatge de retorn, oi?

Pamina

Per çò'l millor serà que'ns espavilem. Som prop de
igdia, i aquesta és l'hora que torna Sarastro.

Papagueno

quan
iu qu
la te
casar
comp
Així, doncs, ell no és pas a casa? (Salta i piça de mans.)
isca! Llavors, tenim guanyada la partida! Anem, dona!
paràs uns ulls com unes taronges, quan veuràs el bell
ríncep.

Pamina

Doncs bé, arrisquem-nos! (Titubejant.) Mes, si açò fos
n parany? Si ara aquest home fos un mal esperit de
esbart de Sarastro...

Papagueno

endr
qu'e
s co
Jo, un mal esperit? Què t'has pensat? Si sóc l'animeta
és bona d'aquest món!

Pamina

Perdona, si t'he ofès. Tens un cor molt sensible!

Papagueno

veg
Sí, tens raó, el meu cor és molt sensible. Mes, de què'm
serveix tot açò, quan penso que'l pobre Papagueno encara
no ha trobat la seva Papaguena?

Pamina

Paciència, amic! El cel procurarà per tu i t'envia una doneta abans que no't penses.

Papagueno

Tant de bo fos ben aviat!

Pamina (*)

CARA 2, C
Pels homes qui d'amor glateixen,
no manca mai un cor pietós.

Papagueno

Les dolces ànsies comparteixen
amb ells les dones sens repòs.

Ambdós

Per çò contents l'amor gaudim,
i per l'amor tan sols vivim.

Pamina

L'amor assuauja les ferides;
tot ser li ret acatament.

Papagueno

Salpebra'ls jorns de nostra vida,
pel món sa força arreu estén.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 7.)

Ambdós

Son alt objecte'ns mostra clar,
més nobles fa la dona i l'hom.
Hom i dona, dona i hom
poden fins a Déu pujar!

Ixen pel portal esquer. Fosca complerta.
Catifes i encoixinats són enduts a tota
cuita per dues persones tapades de negre,
gairebé invisibles.

QUADRE TERCER

Amb els primers acords (*), s'obre a poc a poc la cortina blava i amaga l'escena interior. De primer antuvi, hom obira sols, darrera una glassa, les figures dels TRES DONZELLS qui apareixen per l'esquerra suaument enllumenades. Aprés devé vista la part encà de la glassa, la silueta de TAMINO.

ESCENA PRIMERA

ELS TRES DONZELLS. TAMINO. Després EL PRIMER SACERDOTE.

Els Tres Donzells

Al terme't porta aquest camí,
prô, abans com home ardit deus vencê.
Escolta ço que t'hem de di:
roman ferm, calla i ten paciència!

Tamino

Gentils donzells, digueu-me encara
si jo Pamina puc salvar.

Els Tres Donzells

Nosaltres qui ho deu dir no som;
roman ferm, calla i ten paciència!

(*) Acció musical. (Partitura n.º 8. Final.)

Medita-ho bé, sigues un hom
i així com hom ardit deus vencê.

(Se'n van pausadament per la dreta. De mica en mica va fent-se clar. Hom obira al fons una enlairada muralla bastida amb grans carreus d'or fosc. Al mig, una gran porta tancada amb batents de bronze. Als dos costats de la porta, dues colossals estàtues assentades, representant divinitats. A dreta i esquerra del pòrtic, s'hi han afegit dues esfinxs de pedra fosca. La glassa és del tot alçada. Som en ple dia.)

Tamino

D'aquests donzells les ensenyances
per sempre dugui al cor gravades.
Mes ara on sóc? Per' mi què ve?
Eix el sojorn dels déus deu sê?
Revelen les portes, pilastres i estàtues,
que l'art i'l treball ací tenen estatge.

(Avança cap al prosceni.)

On feina és contínua i lleure no hi ha,
l'imperi del vici no és fàcil trobâ.
Ací amb gran coratge jo encar no m'atur.
L'intent és ben noble, ben franc i ben pur.
Tremola, dones, malvat covard!
Pamina jo ara dec salvar.

(S'atança al portal de la dreta.)

Veus internes

Enrera!

Tamino

Enrera jo?

Doncs jugo ací ma sort!

(Va cap al portal de l'esquerra.)

Veus internes

Enrera!

Tamino

Enrera un altre cop?

(Se gira cap a la gran porta del mig.)

Veig lla una porta també;
tal volta l'entrada hi tindrè.

(S'obren els batents de la porta. IX EL PRIMER SACERDOT, ancià venerable. La porta a través de la qual hom veu ara una piràmide amb ampla entrada, se tanca rera sacerdot.)

El Primer Sacerdot

On vas, oh jovencell ardit?

Vers eix santuari, què t'ha dut?

Tamino

L'amor jo cerco i la virtut.

El Primer Sacerdot

Paraules són d'un alt sentit.

Tot sol, com vols tu, doncs, trobar-les?

Virtut i amor no t'han menat;
venjança i odi en tu s'abranden.

Tamino

Venjança sols contra un malvat!

El Primer Sacerdot

No és entre nós que deus trobar-lo.

Tamino

No regna en eix indret Sarastro?

El Primer Sacerdot

Pla bé, Sarastro regna ací.

Tamino

(Amb pressa.)

Mes no en el temple del saber?

El Primer Sacerdot

(Amb calma.)

Sí, ací en el temple del saber.

Tamino

Així, doncs, tot és fingiment.

(Va per anar-se'n.)

El Primer Sacerdot

Mes ja te'n vols anar?

Tamino

Sí, jo me'n vaig ben content,
sense en eix temple entrar.

El Primer Sacerdot

Si mal no entenc, per' mi
t'enganyes de debò.

Tamino

Si viu Sarastro aci,
per' mi ja és prou açò.

(De nou va per anar-se'n, abrivat.)

El Primer Sacerdot

Si ets de ta vida amant,
parlar deus un moment.
Sarastro odies tant?

Tamino

L'odío eternament.

El Primer Sacerdot

Prô'm deus els teus motius donâ.

Tamino

Es un hom barbre, un tirà!

El Primer Sacerdot

I tens, d'açò que dius, la prova?

Tamino

Jo tinc d'una infeliç la nova,
qui en dol i en planys retuda és.

El Primer Sacerdot

Així, una dona t'ha ullprès?
Poc fa una dona, xerra molt.
Tu, jove, creus en jocs de mots?

(A part.)

Pugui Sarastro esbrinar
el ver intent del seu obrar.

Tamino

L'intent és ara massa clar.
Sens compassió ell no arrapava
Pamina de la seva mare?

El Primer Sacerdot

Sí, jove, açò és ben vritat.

Tamino

I on troba's, la qu'ell ens rapí?
Potser sacrificada és ja?

El Primer Sacerdot

Tal cosa dir-te, fill amat,
ací permès no és ara a mi.

Tamino

Fes clar l'enigma, parla ver!

El Primer Sacerdot

La llengua'm lliga'l vot qu'he fet.

Tamino

Quan, doncs, deurà esclarí's la fosca?!

El Primer Sacerdot

(Solemnial.)

Tantost que d'un amic la mà
te faci en nostra orde entrâ.

S'en va cap a la porta; aquesta s'obre
torna a tancar totseguit rera ell.

ESCENA SEGONA

Tamino, sol

Oh eterna nit! Quan seràs fora?
Quan els meus ulls veuran l'aurora?

Veus internes

(Darrera la porta central.)

Prest, jove, ara o mai!

Tamino

Prest, diuen, ara o mai?
Oh invisibles, responeu:
viva és Pamina encar?

Veus internes

Pamina... viu encar!

Tamino

(Joiós.)

Ah, viu? Mercès per çò rebeu.
Oh, si pogués ara honorar-vos,
Totpoderós, i d'eixa flauta
amb cada so ma gratitud
descriure, tal com jo ací (Senyalant el seu cor.) la duc!

(Se posa a sonar la flauta. Apareixen prest dos ximis, per la dreta darrera'l pòrtic i, després d'uns compassos, altres dos per l'esquerra. Van a quatre grapes vers TAMINO, l'amanyaguen i l'acaronen. Quan ell pronuncia la paraula «Pamina», s'esmunyen cap ambdues bandes, girant-se d'en tant en tant per guaitar TAMINO, fins que desapareixen.)

No és pas potent ton màgic do,
car, dolça flauta, amb ta sonada

prou que a les bèsties joia has dada...

(Sòna la flauta vàries vegades.)

mes... sols Pamina no respon.

Pamina, ou-me, ou-me ja!

(Torna a sonar.)

Debades! On, ail on jo't puc trobâ?

(Sòna altra volta. PAPAGUENO respon de
estant amb la seva flauta de faune.)

Tamino

Ah! Respon Papagueno així!

(Ambdós sonen alternativament.)

Potser qu'ell ja Pamina ha vist,
potser que amb ella ve vers mi,
potser vers ella dû'l meu so!

S'en va corrents per darrera l'esfinx de la
guerra.

ESCENA TERCERA

PAPAGUENO. PAMINA

Ixen de darrera l'esfinx de la dreta i avancen porucs, guaitant inquiet (Q
cap a tots costats.

Ambdós

Peus cuitosos, cor lleugê,
del rival gardeu-nos bé;
prô Tamino hem de trobar
sinó aquell ens va a aixarpar!

Pamina

(Cridant.)

Gràcil príncep!

Papagueno

Calla, calla! Tinc més traça.

(Sòna. TAMINO respon de fora estant.)

Oh quin goig! No sé què'm passa!

Ja Tamino'ns sent de bo;

de sa flauta arriba'l so.

Quina sort, que aci trobem-nos!

Afanyem-nos, afanyem-nos!

Van per córrer cap a l'indret d'on ha sonat
la flauta.

ESCENA QUATRENA

ELS D'ABANS. MONOSTATOS. ELS ESCLAUS

Monostatos

(Qui estava espiant-los pel darrera, se planta al davant llur, amb
aire triomfal i escarnint-los.)

Afanyem-nos, afanyem-nos!

Ah, ara jo us he atrapat!

(Cridant cap enrera.)

Armes, prest, d'una volada!

(Tornant a adreçar-se a ambdós.)

Ja veureu quina llisada!
Enganyar a Monostatos!
Vinguen prest cadenes, llaços!
Ei, esclaus, veniu al punt!

(Arriben sis ESCLAUS negres portant cadenes.)

Pamina i Papagueno

Ara sí qu'estem perduts!

Papagueno

(Fa memòria i treu del cofret el joc de ca
panetes.)

Qui és gosat, prou guanyarà,
vina i treu ton tarannà,
sona, sona, campaneta,
deixi'ls sords ta cançoneta.

(Sona.)

Monostatos i Els Esclaus

(Als primers sons resten bocabadats. Despu
se posen a ballar.)

Que sona agradable, que sona bonic!
Tral-la-là, tral-la lara-la-là, la-ra-là!
No havia tal cosa jamai vist ni oït!
Tral-la-là, tral-la-là, la-ra-la-là, la-ra-là!

(S'allunyen dançant. PAPAUGENO, torna
desar les campanetes dintre'l cofret.)

Pamina i Papagueno

Si tingués tot bon mortal
eixes campanetes,

prou desfer-se del rival
fóra cosa feta,
i viuria sens raons
en el més feliç dels mons.
Çò d'anâ amb tothom d'acord,
dolces fa les penes;
sens tenir aquesta sort,
pau no hi ha a la terra.

(Tocs de trompetes i crits al defora.)

Veus internes

Que visca Sarastrol Sarastro visca!

Papagueno

Çò què significa? Tremolo! La vida!

Pamina

Amic, ja no hi ha res a fêl!
Çò anuncia que Sarastro ve.

Papagueno

Jo fos un ratolí,
que prou m'esmunyiria;
la closca amagaria
si com cargol fos xic.
Cor meu, què't sembla qu'hem de dir-li?

Pamina

(Amb gran altesa.)

Vritat sols, anc que fos delicte.

Ambdós van cap al portal de mà dreta romanen, PAMINA amb tranquil·litat esperit, i PAPAGUENO mig sorprès, mig trencenc, seguint els esdeveniments.

ESCENA CINQUENA

ELS D'ABANS. SARASTRO. MONOSTATOS. TAMINO

Arriba'l seguici de SARASTRO. En colles de tres, venen els JOVES SACERDOTS (chor de dones.) Segueixen, igualment acoblats, VELS SACERDOTS (chor d'homes). Tots porten branques de palma a les mans. Precedit de quatre Armats, arriba tirat en un carrus negre un carrus de dues rodes, damunt del qual hi ha SARASTRO amb vestidura de sobirà, duent a la mà la crosseta dels atributs de la reialesa. Els JOVES SACERDOTS se posen a la banda esquerra i els VELS a la dreta de l'escena.

Chor

Que visca Sarastro, Sarastro que visca!
Per ell els seus súbdits som plens d'alegria!
Qu'en ell de la vida'l guia tinguem!
Ell és nostre ídol, ell tots venerem!

Pamina

(S'atança al carrus i s'agenolla al davant.)

Senyor, d'un delicte culpa tinc:
volguí del teu poder fugir;
emprô la culpa no és de mi.
El negre vil me festejava;
per çò, Senyor, de tu fugí.

(SARASTRO és devallat del carrus i la fa alçar.)

Sarastro

Amunt, alegra't ja, l'amada,
car sens tractar d'apregonar-te,
jo força més sé del teu cor:
tu estimes ara un altre hom.
A amar-me no vull pas forçar-te,
emprô no't donc la llibertat.

Pamina

L'amor filial ja m'ha cridat;
la meva mare...

Sarastro

Resta en mon poder!
Faràs la teva sort malbé,
si jo en les seves mans te deixo.

Pamina

Per sê amb la mare jo'm daleixo;
és ella...

Sarastro

Sí, una dona amb urc!
Un home deu menâ'l cor vostre,
car, altrament, quiscuna dur
vol el seu pas ben lluny del nostre.

Monostatos

(Arriba apressat i avança cap al prosceni; darrera
seu dos ESCLAUS negres porten TAMINO presoner.)

Au, jove altívol, vina ençà,
que ací Sarastro, el mestre, hi ha.

Pamina

(Veient TAMINO.)

Es ell!

Tamino

(Veient PAMINA.)

Es ella!

Pamina

Ni quasi ho crec!

Tamino

Es ella!

Pamina

Es ell!

Tamino

Cap somni no és!

Pamina i Tamino

Que al punt mon braç l'estrenyi fort,
mal que'm degués portar la mort!

(TAMINO, s'és deslliurat dels esclaus i cor
als braços de PAMINA.)

Els Sacerdots

Què significa?

Monostatos

(Els separa a viva força.)

Quina desaprensió!

Prest separeu-vos! Es massa açò!

(S'agenolla als peus de SARASTRO.)

El teu esclau, genolls en terra,
punir l'ausat culpable't prega.
Ja veus si'l jove és insolent,
car per l'enginy d'eix rar ocell,

(Senyalant PAPAGUENO qui tracta inútil-
ment d'amagar-se.)

volgué Pamina arrabassar-te,
sinó que jo he pogut privar-ho.
No ignores com vigilo bé...

Sarastro

(Irònic.)

Mereixes ara un bon llorê.
Eil deu a eix hom de bé bentost...

Monostatos

La teva gràcia'm fa sortós!

Sarastro

Setanta set cops de sabatot.

Monostatos

Senyor, tal paga no esperí!

Sarastro

No cal, no ho deus pas agrai.

(Fa una senyal. Els dos ESCLAUS avancen
rabent, s'emparen de MONOSTATOS, qui
segua agenollat, i se l'enduen a rossegons.)

Tots els Sacerdots

Els àvols castiga, els bons recompensa
el savi Sarastro, diví de naixença!

Sarastro

Al temple de les proves
porteu aquestos forasters,
i al punt cobriu ben bé llurs caps;
cal, ans de tot, purificâ'ls.

(El VELL SACERDOT, qui abans havia parlat amb TAMINO, ix del portal esquerre, posant un vel sobre'l cap d'aquest i se l'emporta. Un altre SACERDOT ix del portal dret i fa mateix amb PAPAGUENO. Aquest camina amb pas insegur i amb evidents senyals de desplaer.)

Tots els Sacerdots

Justícia i virtut, quan són
plegades sobre l'ample món,
fan de la terra un paradís
i l'home és com els déus feliç.

SARASTRO confia la seva creuada a un dels arxangels i va cap a la porta central, que ara s'obre. Quan és arribat al marxapeu, s'atura, gira, porta les mans esteses en l'aire i beneeix els sacerdots qui reten els seus peus les branques de palmera. PAMINO ha seguit amb l'esguard TAMINO, mentre marxava. Després se gira vers SARASTRO i s'acota com tothom davant ell. Quan SARASTRO va cap a la piràmide

SE TANCA LA CORTINA.

ACTE SEGON

QUADRE PRIMER

Interior d'un temple, amb grans columnes. A ambdós costats de l'escena hi ha arrencades setze grans trompetes d'argent. Al mig hi ha una gran trompeta d'or i a cada banda d'aquesta, dues de petites, també d'or. El fons del temple és visible com a través d'un vel i's perd en les tenebres. Al centre de l'escena, crema una flama blavosa sobre un ara, i al damunt és sospès, a mitja alçària de l'escena, un triangle resplendent també de llum blavosa.

ESCENA ÚNICA

SARASTRO. ELS SACERDOTS

Al sò d'una marxa (*) ixen del portal dret vuit SACERDOTS, i altres vuit de l'esquerra, anant a ocupar llurs respectius setis enfront de cada trompeta. Després ve SARASTRO acompanyat del PRIMER i SEGON SACERDOTS, i's situen enfront de les tres trompetes del centre.

Sarastro (**)

Oh servents consagrats als grans déus Osiris i Isis en el temple de la sapiència! Amb l'esperit pur us assabento que la nostra reunió d'avui és una de les més im-

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 9.)

(**) Acció declamada.

portants d'aquest temps. El príncep Tamino és arribat a la porta septentrional del nostre temple i amb el cor net suspira per un ideal que tots nosaltres hem hagut d'assolir amb treballs i fatigs. Desitja esqueixar de damunt seu el vel de les tenebres i entrar en el santuari de la llum. La seva cura, oferint-li una mà generosa, sigui avui un dels nostres deures principals.

El Primer Sacerdot

Es virtuós?

Sarastro

Sí, virtuós.

El Primer Sacerdot

Es reservat?

Sarastro

Sí, reservat.

El Segon Sacerdot

Es caritatiu?

Sarastro

Sí, caritatiu. Si'l creieu digne, seguiu el meu exemple

(SARASTRO i ELS SACERDOTS sonen tres vegades les trompetes.)

Commòs, veient la unanimitat dels vostres sentiments, Sarastro us don mercès en nom de la humanitat. Puguem per sempre abandonar aquesta el prejuí de les seves censures contra'ls nostres confreres, i deixar de trossejar la sapiència i la raó talment com si fossin una trenyina. Pamina, la donzella tendra i virtuosa, ha estat destinada pels déus al gràcil jovencell; heu's aci'l fonament

d'haver-la jo arrabassada de la seva mare superbiosa. Aquesta fembra's creu gran, i espera embabauca el poble amb fatilleries i supersticions i fins enderrocar el nostre sòlid temple. Mes, no ho podrà pas. Tamino, aquell gràcil jovencell, deu enfortir-se amb nós i, com confrare nostre, premiar la virtut i castigar el vici.

(Tornen a fer tres tocs de trompeta.)

El Primer Sacerdot

Gran Sarastro, tots comprenem i admirem el teu parlament ple de saviesa. Emperò, podrà Tamino comportar les dures proves qui l'esperen? Ell és príncep.

Sarastro

Més encar... és home.

El Primer Sacerdot

I si ell ara, en sa tendra juvenesa, defallís i perdés la vida?

Sarastro

Llavors serà donat a Isis i Osiris i sentirà primer que nosaltres les joies divines.

(Són repetits els tres tocs, aquesta vegada molt lleus i solemniais.)

Que sigui introduït Tamino amb els seus companys en l'atri del temple. I vosaltres, confreres, acompliu el vostre sagrat ministeri i feu conèixer la poixança divina.

(Avançant un poc.) (*)

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 10.)

CARA 4, a

— 66 —

Oh Isis i Osiris, plagui-us
saviesa infondre als forasters!
Dels vianants menant els passos,
feu-los soferts en tot destret!

Els Sacerdots

Feu-los soferts en tot destret!

Sarastro

Qu'ells de la prova'l fruit abastin,
mes si a la tomba cal que vagin,
sia lloada la virtut,
dau-los-hi en vostra estada acull!

Els Sacerdots

Dau-los-hi en vostra estada acull!

SARASTRO torna enrera. Se tanca la cortina
interior.

QUADRE SEGON

ESCENA PRIMERA

EL PRIMER I EL SEGON SACERDOTS. TAMINO. PAPAGUENO

L'escena és esclarida d'una vaga llum blavosa. Trons llunyans.
Ve una claror del portal esquerre. IX el SEGON SACERDOT amb un brandó a la mà, conduint PAPAGUENO amb l'altra mà. Ve després el PRIMER SACERDOT conduint TAMINO igualment. Els Sacerdots lleven els vels qui cobreixen ambdós forasters.

El Primer Sacerdot (*)

Digau, forasters, què és ço que cerqueu o exigiu de nosaltres? Què us ha empès a traspassar les nostres muralles?

Tamino

L'amistat i l'amor.

El Primer Sacerdot

Ets tu disposat a defensar l'una i l'altra amb la teva vida?

Tamino

Sí!

El Primer Sacerdot

Mira, príncep, que encara és temps de fer-te enrera. Si avances un pas més, serà massa tard.

(*) Acció declamada.

Tamino

La saviesa sigui'l meu triomf; Pamina, la tendra donzella, el meu premi!

El Primer Sacerdot

Tu acceptes totes les proves?

Tamino

Totes!

El Primer Sacerdot

Dóna'm la mà!

El Segon Sacerdot

(A PAPAGUENO.)

També tu vols lluitar per amor a la saviesa?

Papagueno

(Després de rumiar un moment.)

Lluitar no és pas el meu propòsit. No aspiro tampoc a fer-me savi. Jo sóc un home tan natural, que'n tinc prou amb menjar, beure i dormir. I si fós possible que ja un dia o altre... atrapés una doneta bonica...

El Segon Sacerdot

No l'obtindràs pas mai, si no't sotsmets a les nostres proves.

Papagueno

I en què consisteixen aquestes proves?

El Segon Sacerdot

En subjectar-te a totes les nostres regles i no témer
ni la mateixa mort.

Papagueno

(Esverat.)

Si és així, seguiré sempre solter!

El Segon Sacerdot

I si ara Sarastro t'hagués reservat una donzella que
fos en tot semblant a tu?

Papagueno

Semblant a mi? Qu'és jove?

El Segon Sacerdot

Jove i formosa.

Papagueno

I's diu?

El Segon Sacerdot

Papaguena!

Papagueno

Pa-pa-gue-na! -M'agradaria veure-la, no més per tafa-
neria.

El Segon Sacerdot

Veure-la pots.

Papagueno

Però si la veig, després m'agafaran i'm... (Fa'l gest imitant un penjat, i diu després amb còmica seriositat.) Res, seguiré solter.

El Segon Sacerdot

Tu pots veure-la, mes fins al temps prescrit no pots dir-li ni una sola paraula. Tindrà'l teu esperit prou perseverança per subjectar la llengua?

Papagueno

(Sense pensar-s'hi.)

Ja ho crec!

El Segon Sacerdot

Dóna'm la mà: tu la veuràs.

El Primer Sacerdot

(A TAMINO.)

També a tu, príncep, imposen els déus un saludable silenci; sense açò, tots dos esteu perduts. Veuràs Pamina, mes no pots parlar-li; eix és el començ del vostre temps de prova.

Ambdós Sacerdots (*)

Guardeu-vos bé d'enganys de dona; eix és de l'orde'l vot primer.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º11.)

CARA 4, a

Prou seduït fou més d'un home,
i ell queia dintre'l dolç esquer.
Mes ella al fi l'abandonava,
pagant amb befa'l seu bon cor.
Debades ell se retorçava,
tot fou desesper fins la mort.

Mentre que'ls dos Sacerdots se'n van cap a
l'esquerra, arriben pel portal dret les TRES
DAMES totes tapades, i's posen darrera
PAPAGUENO qui, sentint llurs primeres
paraules, aprèta a córrer esverat envers
TAMINO.

ESCENA SEGONA

TAMINO. PAPAGUENO. LES TRES DAMES

Les Tres Dames (*)

CARA 4,6

Com? Són en eix terrible lloc?
Mai no'n podreu sortir per sort!
Tamino, a tu la mort t'espera.
Tu, Papagueno, hi vas darrera.

Papagueno

No, no, qu'és massa açò!

Tamino

Papagueno, mut i prou!
Vols trencar ta prometença,
vols amb dones fer conversa?

(*) Segueix l'acció musical. (Partitura, n.º 12.)

Papagueno

Ja ho sents, tots dos estem perduts!

Tamino

Calla 't dic jo, fes el mut!

Papagueno

(Seguint sempre entre TAMINO i les DAMES,
a les quals s'atansa sovint encuriosit.)

Sempre mut i sempre mut!

Les Tres Dames

Ben prop teniu la reina ja.
Vindrà ací al temple d'amagat.

Papagueno

Com? Què? Al temple aquest vindrà?

Tamino

Dic que callis! Fes el mut!
Vols tossut així arriscar-te,
del teu deure ja oblidar-te?

Les Tres Dames

Tamino, ve la teva pèrdual!
Pensâ en la reina encara pots.
Bé prou li xiulen les orelles
d'aquestos falsos sacerdots.

Tamino

(A part.)

Prudent és fer i no escoltar
ço que dirà la gent vulgar.

Les Tres Dames

Hom diu que, qui eixos vots jurà,
és maleït de cap a peus.

Papagueno

Mal llamp! Çò fóra massa ja!
Digues, Tamino, çò tu ho creus?

Tamino

Xerrar de dones repetit,
de gatamoixes escarnit.

Papagueno

Prô ho diu la reina açò també.

Tamino

Es dona, i seny de dona té.
Tu calla i ma paraula atén;
pensa en ton vot, obrant prudent.

Les Tres Dames

(Alçant llurs vels i atançant-se a TAMINO.)

Perquè has de ser amb nós tan agre?
Si Papagueno és mut... tu parla!

Papagueno

(En secret, a les DAMES.)

Jo bé ho voldria... mes...

Tamino

Prou!

Papagueno

(Enrabiât.)

Veieu, com no dec pas...

Tamino

Prou!

Papagueno

Que de xerrar no pugui estar-me,
vergonya gran és per a mi.

Tamino

Si de xerrar no pots estar-te,
vergonya gran és per a tu.

Les Tres Dames, Tamino i Papagueno

Amb honta gran { ^{ens} us cal deixar { ^{VOS} nos,
que ací no vol xerrar ningú.
De ferm esprit un hom serà,
si pensa ço que dir podrà.

Veus internes

(Mentre que's va fent fosc per complert.)

Profanen la porta sagrada!
Avall amb les dones al diable!

Les Tres Dames

(Tornen a tapar-se'l cap depressa amb els vels
i s'en van corrents pel portal dret, d'on torna
a venir ara la claror incerta d'abans.)

Ai las!

Papagueno

(Caient en terra defallit.)

Ai las!

(Tornen els dos SACERDOTS.)

ESCENA TERCERA

TAMINO. PAPAGUENO. EL PRIMER I EL SEGON SACERDOTS

El Primer Sacerdot (*)

Salve, jovencell! La teva actitud ferma i viril ha triomfat. Mes, encara tens de passar camins perillosos, que no obstant, amb l'ajuda dels déus, podràs travessar feliçment.

El Segon Sacerdot

(A PAPAGUENO, encara a terra.)

Què veig, amic? Aixeca't!

(*) Acció declamada.

Papagueno

(S'aixeca penosament.)

Ai, digueu-me, doncs, si és que'ls déus m'han destinada una Papaguena, perquè haig de lluitar amb tants perills per guanyar-la?

El Segon Sacerdot

(Sever.)

Aquesta curiosa pregunta deu contestar-la'l teu mateix enteniment.

El Primer Sacerdot

(A TAMINO.)

Tan bon punt sentiu sonar les trompetes, seguiu vostre camí cap allà. (Senyalant cap a l'esquerra.) Salut al príncep. No oblidis encara eix mot: Silenci!

(Se'n va pel portal esquerre.)

El Segon Sacerdot

Papagueno! Aquell qui per segona vegada trenca'l seu silenci, els deus el castiguen amb llamps i trons.

Se'n va també per l'esquerra.

ESCENA QUATRENA

TAMINO. PAPAGUENO

Papagueno

(Després d'una pausa, amb veu baixa.)

Tamino!

Tamino

(Renyant-lo, perquè calli.)

Xit!

Papagueno

Quina broma que fem! Més m'estimaria trobar-me a la meva cabana, o al mig del bosc. Allà almenys me distreia d'en tant en tant sentint cantar els ocells.

Tamino

(Com abans.)

Xit!

Papagueno

(Molt malhumorat.)

Bé dec poder parlar amb mi mateix! (Més afile.)
I també nosaltres dos podem tenir conversa; nosaltres
ra! som homes.

Tamino

Xit!

Papagueno

(Posant-se a cantar.)

La la là! Aquesta gent no't porten ni una gota d'aigua,
ni res!

MUTACIÓ

La cortina interior s'entreobre. Damunt d'un pedestal negre, no gaire alt, i davant d'un foret també negre, apareixen els TRES DONZELLS, vestits ara de vermell fosc, il·luminada solament un poc la part superior del cos. D'aquesta manera semblen surar lliurement en l'espai. El primer duu la flauta, el segon una tauleta daurada amb una copa i fruites, i'l tercer el joc de campanetes.

ESCENA CINQUENA

ELS D'ABANS. ELS TRES DONZELLS

Els Tres Donzells (*)

Ja us dem de nou la benvinguda,
homes qui vers Sarastro aneu.
Ço qu'era vostre, ell ens fa dur-vos:
ja flauta i campaneta haveu.
Si eixes viandes no us desplauen,
tant com vulgau mengeu, beveu;
quan ens torneu a veure encara,
de vostre esforç el premi haureu.
Prop és la fi, Tamino, amunt!
Tu, Papagueno, sempre mut!

Han fet a mans de TAMINO i PAPAGUENO la flauta i el joc de campanetes. PAPAGUENO ha agafat la taula, la posa a terra i s'hi ajoca al davant. La cortina's tanca, amagant els DONZELLS.

ESCENA SISENA

TAMINO. PAPAGUENO. PAMINA

Papagueno (**)

(Convidant TAMINO amb un gest.)

Tamino!

(TAMINO's posa a sonar la flauta.)

Sí, vés sonant! Jo més m'estimo veure si en aquesta casa tenen un bon celler. (Beu.) Ah, açò sí qu'és un nèctar dels déus!

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 16.) (**) Acció declamada.

Pamina

(Ix a través de la cortina i corre vers TAMINO.)

Tu ací? Oh bons déus, mercès! He oït la teva flauta i he corregut cap al lloc d'on venia'l so... Mes, com és que't veig trist? No tens al davant la teva Pamina?

(TAMINO li fa senyal que se'n vagi.)

Com? No m'estimes més?

(TAMINO fa una altra senyal.)

Dec anar-me'n sense saber perquè?... Tamino, xamós donzell, per ventura t'he fet cap ofensa?... Oh, no'm trenquis el cor!

(TAMINO s'aparta d'ella, sospirant.)

Papagueno, diga'm tu, doncs, què li passa al meu estimat?

Papagueno

(Aixeca amb una mà la copa enlaire, i's posa l'altra als llavis.)

Xit!

(Beu.)

Pamina

Com, tu també? Oh quin martiri! Açò és pitjor que la mort!

(* Ah, prou sento que fugida
sempre més ma sort és ja!
Hores dolces de la vida
ja'l meu cor mai més no haurà.

(* Acció musical. (Partitura, n.º 17.)

CARA S. a

Veus, Tamino, plors, recances,
són, caríssim, sols per tu.
Si no sents d'amor frisances,
sols repòs la mort deu dû.

S'en va lentament i amb el cap cot, a través
de la cortina.

ESCENA SETENA

TAMINO. PAPAGUENO

Papagueno (*)

Oi, Tamino, que jo també'm sé callar quan convé?
(Torna a beure.) I ara, visca l'amo d'aquest celler!

(Sonen per la banda esquerra uns acords
llunyans de trompetes. TAMINO indica
amb signes al seu company que deuen
marxar plegats.)

Passa davant, que ja vinc.

(TAMINO vol fer-lo seguir per força.)

El qui té mes força, ha d'ésser l'últim. (TAMINO ix.)
Ara jo no'l seguiré pas, car tinc por que'l senyor
Sarastro no m'engegui'ls seus sis lleons.

(Bruels de lleons dins l'escena.)

Misericòrdia! Tamino, vina a salvar-me! Si no'ls se-
nyors lleons faran un gran àpat amb els meus ossets!

(TAMINO torna i sona la flauta. Tot seguit
els bruels acaben. Aquell, fa enèrgics signes
a PAPAGUENO perquè'l segueixi.)

(*) Acció declamada.

Ja vinc. Ara sí que podràs dir que sóc un plaga si no't segueixo en tot!

(Tornen a sonar les trompetes.)

Açò va per nosaltres! (Crida cap a la banda esquerra.) Venim tot seguit! Però digues si't plau, Tamino, què serà de nosaltres?

(TAMINO signa cap al cel.)

Al cel tinc de preguntar-ho? Oi! Allà'ns podrien dir, sens dubte, un xic més del que sabem.

(Nous tocs de trompetes. TAMINO se l'en duu per força.)

No corris tant, home! Sempre hi serem a temps perquè'ns rosteixin a l'ast.

Se tanca la cortina interior. Fosca complerta.
La tauleta és emportada per una figura tota tapada de negre.

QUADRE TERCER

Quan torna a obrir-se la cortina, apareix un verger florit on és dormida PAMINA. La lluna ix a pleret i enllumena la dorment.

ESCENA PRIMERA

MONOSTATOS. PAMINA, dormida

Arriba MONOSTATOS caminant de puntetes i esclata furient tan bon punt obira PAMINA.

Monostatos

Ah, és ací l'esquerpa beutat! I per ella m'han repicat l'esquena amb setanta set cops de soles!

(S'hi atança més i la contempla.)

Quin home romandria fret i insensible davant d'aquesta visió? Si jo sabés qu'estic ben sol i que no'm pot sentir ningú, prou li faria un petó ara mateix.

(*) Sent tothom d'amor la joia,
folga i goja en ple festeig;
jo no puc amar cap noia
perquè un negre'l troben lleig.

Mai per' mi no hi ha animeta?
Bo també per noies só.
Viure sempre sens doneta
és per' mi'l turment pitjô.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 13.)

Doncs vull ja estimar-ne una,
vull folgar-me, vull amor.
Oh, perdona, dolça lluna,
si a una blanca dono'l cor!

Es gentil, jo vull besar-la;
lluna, amaga't un xiquet.
Si'l mirar-ho massa't raca,
pots tancar els teus ullets.

Al moment que va per besar-la, de darrera
un tou de flors ix sobtadament LA REINA
DE LA NIT.

ESCENA SEGONA

ELS D'ABANS. LA REINA DE LA NIT

Tota l'escena s'es tornada fosca. Sols LA REINA DE LA NIT apar sots
una esmortuïda claror violada.

La Reina de la nit (*)

Enrera!

Monostatos

(Reculant.)

Ai las!... La reina tenebrosa!

Pamina

(Despertant i posant-se de peus d'una revolada.)

Mare, mare meva!

(*) Acció declamada.

Monostatos

Bo serà escoltar d'amagat.

(S'amaga.)

La Reina de la nit

(Freda i immòbil.)

On és el jovencell que jo t'he enviat?

Pamina

(Adolorida i solemniàl.)

S'és consagrat als iniciats.

La Reina de la nit

Als iniciats?... Filla infeliç! Doncs, l'has perdut ja per sempre!

Pamina

Perdut? (A part.) Ara comprenc la seva fredor, la seva reserva.

La Reina de la nit

Sí, perdut, si no li dones entenent de fugir amb tu vers les regions soterrànies.

Pamina

(Asserenant-se i responent tranquila i concentrada.)

Mare amada, no podria jo seguir ací, estimant el jovencell com iniciat amb la mateixa tendresa que ara l'estimo.

El meu propi pare tractava amb eixos homes blancs. Parlava sempre d'ells encantat; lloava llurs bondats, llur intel·ligència. Sarastro és un home virtuós.

La Reina de la nit

Què escolto? Tu, la meva filla, podries estimar un home qui està lligat amb els meus enemics mortals?

(Treu una daga.)

Veus aquest acer? Doncs és trempat per acabar amb Sarastro. Tu has de matar-lo!

Pamina

(Esfereïda.)

Però, mare estimada...

La Reina de la nit

(Forçant-la a pendre la daga.)

Ni una paraula més!

(*) Mortal venjança bull en mes entranyes,
fúria infernal m'inflama amb desesper.
Si ara'l teu cor no damna a mort Sarastro,
tu no ets la meva filla ja mai més.
Jaquida siguis sempre i repudiada,
trencats de la natura'ls llaços tots,
si mort per tu a Sarastro no és donada!
Sent dels déus la venjança!
Sent de la mare'l vot!

Desapareix, tal com és vinguda.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 14.)

CARA 4, C
Rafilet

ESCENA TERCERA

PAMINA. MONOSTATOS

Pamina (*)

(Amb la daga a la mà.)

Jo dec matar? Oh déus, çò no ho puc pas! Què time de fer, doncs?

Monostatos

(Tornant a sortir d'esquitllentes i arrabassant-li la daga.)

Confiar en mil

Pamina

Ah!

Monostatos

Perquè tremoles? Es la meva negror que't fa tremolar o bé l'assassinat que trameu?

Pamina

Tu ho saps...?

Monostatos

Tot!... No tencs, doncs, sinó un camí per salvar-te i salvar la teva mare.

Pamina

Quin?

Monostatos

Estimar-me!

(PAMINA recula plena d'esglai.)

Au, doncs, sí o no?

(*) Acció declamada.

Pamina

(Resoluta.)

Nol

Monostatos

(Portant la daga contra ella.)

Doncs així, mor!

Arriba sobtadament SARASTRO i s'hi inter-
posa.

ESCENA QUATRENA

ELS D'ABANS. SARASTRO

SARASTRO ha empès enrera MONOSTATOS, qui cau als seus peus age-
nollat.

Monostatos

Senyor, sóc innocent!

Sarastro

Prou sé que tens l'ànima tan negra com la cara...
Ves-te'n!

Monostatos

(S'aixeca i exclama a part.)

Ara vaig per la mare, ja que la filla no'm vol.

(Surt corrents.)

Pamina

Senyor, no castiguis la meva mare!

CARA 4, d

Sarastro

Sigues tranquil·la! Ta mare va errant per les cavernes subterrànies de la nostra muntanya i rumia la meua pèrdua i la de la humanitat. Amb tot, vull que vegis com jo'm venjaré tan sols de la mare teva.

(*) En eixa sacra estada
ningú no sent rancor;
si pot un home caure,
al deure'l duu l'amor.
Llavors una amiga mà
content i gai menà'l deurà.

En eixes sacres sales,
on l'hom estima'ls homs,
no pot traidor romandre,
car hi ha perdó per tots.
Qui en tals doctrines no's plau bé,
no mereix pas un home sé.

PAMINA, admirada, ha caigut de genolls als peus de SARASTRO. Aquest l'aixeca amorós.

SE TANCA LA CORTINA

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 15.)

ACTE TERCER

QUADRE PRIMER

Interior del temple, com al començament de l'acte segon. Els SACERDOTS (aquesta vegada el chor d'homes complert), se troben situats a ambdues bandes del triangle, però sense les trompetes, i al centre SARASTRO.

ESCENA ÚNICA

SARASTRO. ELS SACERDOTS. Després EL PRIMER SACERDOT i TAMINO. Més tard EL SEGON SACERDOT i PAMINA

Els Sacerdots (*)

CARA 5, b

Oh Isis i Osiris! Oh ventura!
L'esclat del sol abat la nit obscura.
Ja ve pel noble jove vida nova;
d'ésser confrare nostre a punt se troba.
D'esprít és brau, de cor és net;
prest deu de nós ell digne ser.

(Amb les últimes paraules del chor, arriba pel portal esquerre EL PRIMER SACERDOT conduint TAMINO. Un cop és aquest davant SARASTRO, aquell li lleva'l vel qui'l cobreix.)

Sarastro (**)

Príncep! Ta conducta ha estat fins ara serena i viril.
Si'l teu cor segueix encara bategant amb igual foc per

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 18.)

(**) Acció declamada.

Pamina i, un dia a venir, desitges governar com príncep savi, que'ls déus segueixin acompanyant-te. Dóna'm la màl (Mentre qu'encaixa amb TAMINO, signa amb l'altra mà cap a la dreta.)
Que vingui Pamina!

(Entra pel portal dret EL SEGON SACERDOT conduint PAMINA, i en ser davant SARASTRO li lleva també'l vel.)

Pamina

On sóc?... Quin silenci tan terrible!... Digueu, on és el meu jovencell?

Sarastro

T'està esperant, per dir-te la darrera paraula de comiat.

Pamina

La darrera paraula!... I on és? Porteu-me vers ell!

Sarastro

(Fent-se un xic enrera, de faisó que TAMINO i PAMINA's vegin cara a cara.)

Ací'l tens!

Pamina

(Va corrents vers TAMINO.)

Tamino!

(TAMINO s'en aparta, seriós.)

(*) No't dec, caríssim, veure més?

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 19.)

Sarastro

Torneu a veure-us ben contents!

Pamina

En greus perills deuràs trobar-tel

Tamino i després Sarastro

Que'ls déus se dignin preservar- { me'n
te'n.

Pamina

Tu de la mort me tem no escapis!
M'ho diu un trist pressentiment.

Tamino i Sarastro

La voluntat dels déus que's facil
Llur ordre deu per' { mi ser llei.
tu

Pamina

Com jo t'estim, tu m'estimessis,
no fóres ara fret com gel.

Tamino i Sarastro

Creu que'ls impulsos { tinc mateixos,
té
que si fos sempre'l teu fidel.

El chor de SACERDOTS s'en va pausadament
i solemniat per les dues bandes del fons
de l'escena.

Sarastro

Es l'hora ja, cal separar-se.

Pamina i Tamino

Què amarg l'haver d'acomiarar-sel

Sarastro

Tamino, ara deus partir.

Pamina i Tamino

Tamino } ai las, tan prest partir!
Pamina }

Tamino

Pamina, adéu!

Pamina

Tamino, adéu, adéu!

Sarastro

Doncs ves-te'n prest, ton vot complint!

Es l'hora ja, fins a reveure.

Pamina i Tamino

D'amor la joia, a reveure!

SARASTRO fa un signe i marxa cap al fons.
Els dos SACERDOTS, qui eren romasos en
els portals esperant, avancen i tornen a
cobrir els caps de PAMINA i TAMINO amb
els vels, enduent-se'ls després per la dreta
i l'esquerra respectivament. Se tanca la
cortina interior. Fosca complerta.

QUADRE SEGON

ESCENA PRIMERA

PAPAGUENO. Després EL SEGON SACERDOT

Papagueno, sol (*)

(Treient el cap a través de la cortina.)

Tamino! Tamino! Vols abandonar-me del tot?

(Entra.)

Si almenys jo sabés on sóc?... Tamino!... Tamino!...
En tota ma vida, no torno a separar-me de tu. Però
aquesta vegada no deixis sol el teu pobre company de
viatge!

(Va cap al portal esquerre. Una flamarada'l
fa recular i una veu li crida: «Enreral!»)

Oh déus misericordiosos! Cap on vaig ara? Si sabés
almenys per on só vingut!

(Va cap al portal dret. Altra flamarada'l
fa igualment recular i també una veu li
crida: «Enreral!»)

Ara no puc anar ni endavant ni endarrera! Veiam
si acabaré per morir de fam. M'està bé! Qui'm feia embo-
licar en acompanyar-lo?

(*) Acció declamada.

El Segon Sacerdot

(Sortint a través de la cortina.)

Home! Tu has ben merescut anar a rodar sempre més pels més foscos avencs de la terra. Però'ls déus bondadosos te perdonen. Emperò, no podràs mai sentir les celestials delitances dels iniciats.

Papagueno

Ai senyor! De totes les vostres interioritats celestials no'n tinc ni gota de desig. Per mi la més gran delitança fóra ara un bon vas de vi.

El Sacerdot

Cap altre desig no tens en aquest món?

Papagueno

Fins ara, cap.

El Sacerdot

Doncs seràs servit.

Fa un signe. D'entre la cortina ix un noieta, amb vestit lluent, qui ofereix a PAPAGUENO un beire i desapareix tot seguit. EL SACERDOR s'en és anat pel portal dret.

ESCENA SEGONA

Papagueno, sol

Visca! Ja'l tenim ací! (Beu.) Excel·lent!... (Torna a beure.) Celestial!... (Torna a beure.) Diví!... Ah, estic tan content,

que si tingués ales m'en volaria fins al sol... Ara sento ací al cor una cosa tota estranya... Voldria... desitjaria... si què?

(Treu del cofret el joc de campanetes i's posa a sonar. L'escena va esclarent-se.)

(*) De noia o de doneta,
és Papagueno ansiós.
Tan dolça colometa
faria'm venturós!

Amb bon menjâ i beure xalar-me,
amb prínceps i reis mesurar-me,
gaudir de la vida felix
i ésser com al paradís!

De noia o de doneta
és Papagueno ansiós.
Tan dolça colometa
faria'm venturós!

Amb tantes xamoses donzelles,
no puc agradar a cap d'elles?
Sols una que'm tregui eix patir,
sinó més valdria morir!

De noia o de doneta
és Papagueno ansiós.
Tan dolça colometa
faria'm venturós.

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 20.)

CARA S. C

Si cap son amor no vol dar-me,
el foc que duc deu abrusar-me.
Prô si una'm volgués fê un petó,
prou fóra guarit de debò.

ESCENA TERCERA

PAPAGUENO. UNA VELLA. Després EL SEGON SACERDOT
Arriba una dona vella, travessant la cortina i's posa a ballar a l'en
torn de PAPAGUENO.

La vella

(Amb veu prima i rogallosa.)

Ja sóc ací, àngel meu!

Papagueno

(Rient.)

I ara?... Açò sí qu'és tenir sort!

La Vella

I si'm promets que m'estimaràs sempre, sempre, ja
veuràs quines moxaines més dolces que't farà la teva
doneta.

Papagueno

Que n'ets de plaga!

La Vella

Oh, quines ganes tinc d'abraçar-te, d'amanyagar-te,
d'estrènyê't contra'l meu cor!

Papagueno

(Fent-se enrera.)

També estrènyê'm?

La Vella

Acosta't, i dóna'm la mà com penyora de nostra unió.

Papagueno

No corris tant, serafi del meu cor! Un lligam així, vol pensar-s'hi.

La Vella

Creu-me, Papagueno, no t'entretenguis! La teva mà... o't tancaran ací per sempre a la garjola.

Papagueno

Jo, a la garjola?

La Vella

Per tot aliment, no't daran més que pa i aigua. Hauràs de viure sense amics i sense amigues, i renunciar per sempre al món.

Papagueno

No més que aigua per beure?... Renunciar al món?... Doncs, vaja, més m'estimo prendre una dona vella que no cap. (Resolut.) Ací tens la meva mà i't prometo que't seré fidel sempre (a part) mentre no'n trobi una altra de més bonica.

La Vella

M'ho jures?

Papagueno

Sí, t'ho juro!

La Vella

(Se fa enrera i's desemmascara'l rostre apareixent jove i gentil.)

Papagueno!

Papagueno

(Embadalit.)

Pa... pa... pa...

El Segon Sacerdot

(Qui és entrat sobtadament, agafa la dona per la mà i la foragita.)

Enrera, jove donal! Ell no és pas encar digne de tu.

(A PAPAGUENO, qui vol correr darrera d'ella.)

Fuig d'ací, o ara mateix vas a morir!

PAPAGUENO s'en va tomballejant esglaiat pel portal esquerre. El SACERDOT s'en va també pel mateix. Torna a fer-se fosc per complet.

QUADRE TERCER

S'obre la cortina interior. L'escena's va enllumenant de poc en poc d'una claror més i més clara, deixant obrir una contrada lliure. A la dreta del fons apareix, al cim d'una muntanya, la potent fortalesa dels iniciats, amb daurades cúpules. A dreta i esquerra arbres ufanosos.

ESCENA PRIMERA

ELS TRES DONZELLS. PAMINA

ELS TRES DONZELLS, vestits ara tots de blanc, arriben per l'esquerra de l'escena interior. Duen branques de palma daurades, amb les quals s'acoten de cara al castell.

Els Tres Donzells (*)

Bentost, com nunci del bell dia,
el sol resplendirà,
supersticions faran lluny via,
l'hom savi triomfarà.
Oh dolça pau, ací davalla,
retorna al cor dels homes aral
Serà així'l món un paradís
i l'home com els déus felig.

(Disposant-se a anar cap al castell, se deturen de sobte.)

(*) Acció musical. (Partitura, n.º 21. Final.)

El Primer Donzell

Mireu allà una trista dona!

Els Segon i Tercer Donzells

Pamina és.

El Primer Donzell

Apar com follal!

Els Tres Donzells

L'amor perduda la corseca.
Portem consol a la pobreta!
La seva sort ens ve a colpí.
Si fos el seu amat ací!
Ja ve ella, haurem-nos d'amagar.
Adhuc en dol, que bella apar!

(S'amaguen a l'esquerra del fons.)

Pamina

(Ve, mig afollada, per la dreta del fons, amb una daga a la mà.)

Així, doncs, tu mon nuvi ets?

(Per la daga.)

Amb tu mes penes finiré!

Els Tres Donzells

(A part.)

Quins foscots mots ens fa sentí?
La pobra perd el seny així.

Pamina

Amat, paciència, teva só;
tu i jo serem casats bentost.

Els Tres Donzells

(Com abans.)

Com l'exalta la follia!
Mort donar-se ja rumia!

(Atançant-se a PAMINA.)

Oh donzella, mira a nós!

Pamina

Vull occir-me, puix que l'hom
que'l meu cor de grat perdona,
no m'estima i m'abandona.

(A la daga.)

Jo't vaig prendre d'amagat!

Els Tres Donzells

Déu, si ho fas, te punirà.

Pamina

Ah, que's vessa ja'l vas meu!
Hom falsari, ara adéu!

Ves, Pamina mor per tu;
eix acer la mort me duu!

(Va per clavar-se la daga. Els DONZELLS
corren a arrabassar-li de les mans.)

Els Donzells

Oh infeliç, atura'l braç!
Si çò veure eix hom podia,
de la pena's moriria!
Com t'estima, prou veuràs.

Pamina

(Que havia caigut mig en basca als braços
dels DONZELLS, se refà ara i esguarda entorn
seu riallera.)

Com? Podria ell estimar-me
i ses ànsies amagar-me?
Perquè'm gira'l rostre així,
i no parla mai amb mi?

Els Tres Donzells

Nós açò devem callar-te,
mes volem l'amat mostrar-te
i veuràs com te sorprèn
qu'ell consagra a tu'l seu cor
i per tu no tem la mort.

Pamina

Sí, vull veure'l, prest anem!

Els Tres Donzells

Vina, que ara t'hi durem.

Tots Quatre

Dos cors que fort l'amor amara,
cap força humana no'ls separa.
Sa causa ha l'enemic perdut;
els déus duran a aquells ajut.

S'en van tots per la dreta, en direcció al
castell.

ESCENA SEGONA

PAPAGUENO. Després ELS TRES DONZELLS. PAPAGUENA

Papagueno, sol

Hom sent xiular PAPAGUENO. Després arriba aquest pel portal de
la banda esquerra, cridant i cercant per tots cantons.

Papagueno

Papaguena! Papaguena! Papaguena!

(Xiula.)

Vida! Cel! Estela meva!

Debades! Ai! Ja l'he perduda!
Ma vida és tota desventura!
La llengua... m'ha fet traició;
la causa ha estat de tot açò.
Des qu'he tastat aquest vi bo
i he vist la meva bella huri,

CARA 6, b

que'm sento al cor una escalfô
i tot me cou... i'm cou ací!

Papaguena! Vida meva!
Papaguena, dolça estela!
No'm sent pas, és ja fugida!
Ja'n tinc prou d'aquesta vida!
Més m'estimo, doncs, morir
i eix torment del cor finir.

(Se treu una corda de dintre'l gec i la penja
de la branca d'un arbre qui sobressurt.)

Vull guarnî amb la corda eix arbre
i ara d'ell pel coll penjar-me,
car la vida ja'm desplaui;
món de mones, adéu siau!
Puix tan mal amb mi't comportes,
que cap bella noia'm portes,
s'ha acabat, jo vull morí!
Noia bella, pensa en mi!

(Ronsejant i esguardant a l'entorn.)

No n'hi ha cap per abraçar-me
compassiva, ans de penjar-me?
Doncs que vingui per un cop!
Digueu sols que sí o que no!
Ah, no'm senten, tothom calla!...
És açò lo que us agrada?
Papagueno, corre, anem
i la vida així acabem!

(Ronsejant altra vegada.)

Mes... espera un xic, no més,
fins que conti: un, dos, tres.

(Xiula.)

Un!

(Torna a xiular.)

Dos!

(Xiula ara molt a poc a poc i després exclama adolorit.)

Tres!...

Apa, doncs, no hi pensis més!

Res ací ja no'm reté;

món de mones, passi-ho bé!

(Se posa la corda al coll. En el mateix moment,
ELS TRES DONZELLS han sortit per la dreta,
l'agafen per la mà, i'l duen cap endavant.)

Els Tres Donzells

Què fas, oh Papagueno, pensa-ho bé,
que a n'eixa vida sols un cop hom ve.

Papagueno

Aneu dient i fent brometa.
Si al cor tinguéssiu ço que'm crema,
les noies cercaríeu bé.

Els Tres Donzells

Doncs fes sonar la campaneta,
i al punt tindràs una doneta.

(Se'n van corrents per l'esquerra.)

Papagueno

Jo oblido aquesta cosa bona!
Au, campaneta, sona, sona,
que l'estimada així veuré.

(Sonant.)

Sona, ning-nang, sona,
porta'm la mullê!

(Tornen els TRES DONZELLS conduint PAPA-
GUENA al mig llur. Va vestida exactament
com PAPAGUENO.)

Tu, Papagueno, gira't ja!

(Desapareixen per la dreta.)

Papagueno

Pa... pa... pa... paguena!

Papaguena

Pa... pa... pa... pagueno!

Papagueno

Ets per' mi tota sencera?

Papaguena

Sóc per' tu tota sencera.

(PAPAGUENO s'ha posat a ballar tot feixuc
entorn d'ella, la qual sense moure's li fa
l'ullet posturera. A la fi ell la toca amb la
punta del dit indicador, com per a asse-
gurar-se que realment es allà. Ella li respon
amb un gest semblant. Aprés cauen als
braços l'un de l'altre.)

Papagueno

Ara ets tu, doncs, ma doneta!

Papaguena

Tu del cor meu la rateta!

Ambdós

Oh quin goig tan gran tindrem
quan el cel en naltres pensi,
i amb fillets ens recompensi
amb uns ninets ben bufonets.

(Se deixan anar i comencen a debatre.)

Papagueno

Vull un petit Papagueno...

Papaguena

I jo una petita Papaguena...

Papagueno

I jo un altre Papagueno...

Papaguena

I jo una altra Papaguena...

(Tornen a ajuntar-se, s'abracen i giravolten.)

Ambdós

Seria nostra gran ventura
tenir molts, molts, molts
Pa... pa... pa... pa... guenos,
per fer dels pares sempre'l goig.

Ell l'agafa pel cos i, aixecant-la en l'aire, se
la enduu per l'esquerra. Se tanca la cortina
interior. Fosca completa.

QUADRE QUATRE

ESCENA PRIMERA

ELS DOS ARMATS. TAMINO. PAMINA

Ixen dos ARMATS, tot negres, l'un pel portal de l'esquerra i l'altre pel de la dreta. El primer porta damunt l'elm un cristall encès, de color vermell fosc; el segon un altre igual, de color blau fosc. Avancen fins al mig de l'escena, i's deturen un moment l'un enfront de l'altre. Després se giren i's posen un a cada banda d'escena. Ambdós duen grans llances.

Els dos armats

Qui faci aquesta via, de fadigues plena,
deu vèncer foc i aigua i aire i terra.
Si tan mortals perills salvar pot d'un a un,
d'arran de terra anar deu cel amunt.
Ell apte així serà de veure clar
tot gran misteri i nostres déus honrar.

(Arriba TAMINO pel portal esquerre, conduït
del PRIMER SACERDOT i roman al mig
de l'escena. El Sacerdot se'n va.)

Tamino

Sens por la mort com home miro,
de la virtut seguint la via.
Obriu les portes del terror,
qu'entrar-hi gai i ardit vull jo.

CARA 6, a

La veu de Pamina

(Venint de la dreta.)

Tamino, atura't, veure't vull!

Tamino

Què escolto? La veu de Pamina?

Els Armats

Sí tal, és la veu de Pamina.

Tamino i Els Armats

Amb { mi
tu } podrà, doncs, sempre anar;

mai més ja no { 'ns
us } separar { em
eu

anc que la mort plegats trob { em
eu.

Tamino

Permès serà que parli amb ella?

Els Armats

Permès t'és ja parlar amb ella.

Tamino i Els Armats

Oh quina sort, reveure { 'ns
'us } ja,
contents i junts al temple anâ!

La dona qui la mort no tem,
és digna que ara la iniciem.

(Arriba PAMINA pel portal dret, camina solemniament envers TAMINO i l'agafa per la mà.)

Pamina

Tamino meu, oh quina sort!

Tamino

Pamina meva, oh quina sort!

(Signant cap enrera.)

Allà amb perills menacen
les portes del terror.

Pamina

Amb tu jo a totes bandes
vaig sempre sense por.
Jo sola't vull portar;
l'amor me deu menar.
De roses sembrarà'l camí,
d'espines deslliurant-lo així.
Sonar la màgica flauta't cal
qui'ns deu tostamps guardar de mal.
Un jorn tallà-la en dolça estona
mon pare, dintre afrau pregona,
d'un roure milenari i gros
en mig d'oratge, llamps i trons.
Doncs, prest la flauta fes sonà;
dels mals camins amb bé'ns treurà.

Tamino, Pamina i Els Armats

Seguï { 'ns farà'l poder del so
 { us
braus dins la fosca nit de mort!

(MUTACIÓ)

(L'ARMAT de mà esquerra fa un signe amb la llança. La cortina interior s'obre i hom obira grans roques embolcallades d'ones de foc. TAMINO duu la flauta als seus llavis. PAMINA li posa una mà damunt l'espatlla i així caminen envers la dreta, endinzant-se en la foguera. Quan tornen a sortir per la esquerra's tanca la cortina.)

Tamino i Pamina

Del foc les més terribles flames,
ardits havem pogut passâ.

(A la flauta.)

Ton so que'ns guardi en mig de l'aigua,
tal com del foc ens preservà.

(MUTACIÓ)

(Quan TAMINO torna a dur la flauta als seus llavis, l'ARMAT de la dreta signa igualment amb la llança i tornant a obrir-se la cortina apareix un colossal saltant d'aigua esclarit de llum blavosa. TAMINO i PAMINA avancen entre les ones al sò de la flauta, sortint-ne igualment que abans. En veure's fora, i tancant-se altre cop la cortina interior, romanen ambdós, extàtics al mig de l'es-cena.)

Tamino i Pamina

Oh déus, quins moments d'ansietat!
La mà d'Isis ens ha salvat.

(L'escena devé fosca per complert. Tan sols
TAMINO i PAMINA, fortament abraçats,
són esclarits d'una llum celestial.)

Veus internes

Triomf! Triomf! Parell excels!
Tots els perills, ardits venceu.
Ja Isis deu-vos consagrar;
podeu ara en son temple entrar.

El PRMER SACERDOT és vingut pel portal
dret i amb solemnnial gest indica a la pa-
rella que marxin cap endins. Quan ambdós
avancen amb l'esguard transfigurat, aquell
s'acota al llur davant i après els segueix-
Els dos ARMATS desapareixen a través de
la cortina central. L'escena torna a enfos-
quir-se del tot.

ESCENA SEGONA

MONOSTATOS. LA REINA DE LA NIT. LES TRES DAMES

MONOSTATOS, amb un brandó encès a la mà, entra d'amagat pel
portal esquerre. LA REINA DE LA NIT i les TRES DAMES, totes
cobertes d'espessos vels negres, el segueixen.

Tots

Tots mutis, mutis, mutis,
i així podrem al temple entrâ.

Monostatos

Prô reina, dô'm abans paraula:
ta filla sols per' mi serà.

La Reina de la nit

Així jo ho vull, t'en donc paraula,
ma filla sols per' tu serà.

(Soroll llunyà.)

Monostatos

Calleu, que sento horrible fressa,
de trons i d'aigua desbotant!

La Reina i les Dames

Sí, fa basarda aquesta fressa,
ressonen com uns trons llunyans!

Monostatos

(Senyalant cap amunt.)

Ells ara són ja dalt del temple.

Tots

Allà'ls devem anâ a escometre;
la raça vil d'hipòcrits homs
exterminem amb nostre foc.

Les Tres Dames i Monostatos

(Agenollant-se als peus de LA REINA DE LA NIT.)

Oh gran regina de la nit!
Nostra venjança a tu oferim!

(Llamps, trons i terrabastall.)

Tots

(Corrent esmaperduts, en la més gran confusió.)

Retut i ensorrat és el nostre poder;
ja tots som llençats a la nit de l'avern!

Fugen corrents pels dos portals.

QUADRE CINQUÈ

ESCENA ÚNICA

SARASTRO. ELS SACERDOTS. TAMINO. PAMINA

S'obre la cortina interior. D'en mig les tenebres brolla un sol potent i radiant, amb resplendor sempre més viva. SARASTRO apareix molt enlairat. Als seus peus hom obira una escala embolcallada de boires plenes de llum. Als seus costats, un xic més avall, quatre grans figures de dones radiants. TAMINO i PAMINA, drets al peu de l'escala, endrecen llurs esguards vers SARASTRO. Els SACERDOTS VELLS omplen les dues bandes de l'escena.

Sarastro

Del sol els reflexos rebutgen la nit;
de fosca i mentida l'imperi és finit!

(Els SACERDOTS JOVES ixen en dos seguicis per cada banda de l'escena i s'arreglaren davant els VELLS.)

Chor de Sacerdots

Glòria als consagrats, qui han la nit desfet!
Grans mercès a Osiris i a Isis ensems!

(Les quatre grans dones davallen, i posant-se una a cada costat de TAMINO i de PAMINA, els condueixen amunt fins als peus de SARASTRO.)

Chor

Triomfà la fermesa; donem-li'l llor gran,
beutat i saviesa per sempre juntant!

SARASTRO beneeix la parella. Tothom s'acota als seus peus.

SE TANCA LA CORTINA

PUBLICACIONS DEL TRADUCTOR

OBRES DE RICARD WAGNER

TEATRE

TRADUCCIONS CATALANES DELS POEMES

adaptades a la musica i acompanyades de l'exposició temàtica més completa

Rienzi.

Lohengrin.

**Els Mestres Cantaires de
Nurenberg.** (Exhaurida.)

Siegfried. (Exhaurida.)

La posta dels déus. (Exhaur.)

} En col·laboració amb
En XAVIER VIURA.

Les Fades.

Tannhäuser.

Tristany i Isolda.

Parival. (Exhaurida.)

L'or del Ren.

La Walkiria.

} En col·laboració amb
En JERONI ZANNÉ.

**Els Mestres Cantaires de
Nuremberg.**

Parival.

Sigfrid.

La posta dels déus.

} Noves traduccions.

EN PREMPSA:

La prohibició d'amar, òpera en 3 actes, fins suara inèdita.

EN CURS DE PUBLICACIÓ:

L'holandès errant.

Lohengrin.

} Noves traduccions.

Partitures Catalanes

Tannhäuser.

Lohengrin.

Tristany i Isolda.

**Els Mestres Cantaires de
Nurenberg.**

Espléndides edicions de cant i piano
amb el text original alemany, la
traducció catalana i l'indicació dels
instruments orquestrals.

EN PREPARACIÓ

Pareival.—L'anell del nibelung.

ESCRITS I OBRES TEÒRIQUES DE WAGNER

Volum I: «Musica del pervindre». — L'Art i la Revolució.

EN CURS DE PUBLICACIÓ:

Volum II: **L'obra d'art del pervindre.**

EN TRADUCCIÓ:

Volums III i IV: **Opera i drama.**

Epistolari wagnerià

EN TRADUCCIÓ:

Volum I: **Lletres de Ricard Wagner a Matilde Wessendonk,**
traduïdes de l'alemany.

CRÍTICA I BIOGRAFIA WAGNERIANA

Conferències donades a l'Associació Wagneriana.

El drama wagnerià, estudi crític de H. S. CHAMBERLAIN. (Traducció de l'alemany.)

EN CURS DE PUBLICACIÓ:

La epopeia dels sòns. (Una interpretació de **L'anell del nibelung**), per FRED A. WINWORTH. (Traducció de l'anglès.)

EN TRADUCCIÓ:

Vida de Ricard Wagner, en sis grans llibres, per CARLES FR. GLASENAPP. (Traducció de l'alemany). Biografia la més autèntica, extensa i completa que s'és feta de Wagner.

TEATRE LÍRIC MODERN

TRADUCCIONS CATALANES ADAPTADES A LA MUSICA

- Lluïsa**, drama musical en quatre actes, llibre i musica de GUSTAV CHARPENTIER. (Traducció del francès, amb exposició temàtica.) (Exhaurida.)
- El Foraster**, drama musical en dos actes, llibre i musica de VICENÇ D'INDY. (Traducció del francès, amb exposició temàtica.)
- Terra Baixa**, drama musical en un pròleg i dos actes, llibre d'ANGEL GUIMERÀ (arranjament alemany de R. LOTHAR) i musica d'EUGENI D'ALBERT. (Adaptació ampliada del text català a la musica.)
- Salomé**, drama musical en un acte, llibre d'OSCAR WILDE i musica de RICARD STRAUSS. (Adaptació de la traducció dramàtica catalana del propi autor a la musica, junt amb l'exposició temàtica.)
- El fill pròdig**, poema musical en un acte, llibre de E. GUINAND i musica de CLAUDI DEBUSSY. (Traducció del francès, junt amb la traducció castellana lliure.)
- Boris Godunow**, drama musical rus en quatre actes, llibre i musica de MODEST P. MUSSORGSKY. (Traducció del alemany.) (Exhaurida.)
- Maruí**, òpera còmica en cinc actes, llibre de LLUCIÀ NEPOTY, musica d'ENRIC RABAUD. (Traducció del francès.)
- La núvia venuda**, òpera còmica en tres actes, llibre de CARLES SABINA, musica de FREDERIC SMETANA. (Traducció del txec, en col·laboració amb RODOLF J. SLABY.)

EN PREMSA:

- Cain i Abel**, òpera en un acte, de FÉLIX WEINGARTNER.
- L'escola del poble**, òpera en un acte, de FELIX WEINGARTNER.

EN CURS DE PUBLICACIÓ:

- El cavaller de la rosa**, comedia musical en tres actes, llibre de HUC DE HOFMANNSTHAL, musica de RICARD STRAUSS.
- Pel·leas i Melisanda**, drama líric en cinc actes, llibre de MAURICI METERLINCK, musica de CLAUDI DEBUSSY.
- Elektra**, drama líric en un acte, llibre de HUC DE HOFMANNSTHAL, musica de RICARD STRAUSS. (Adaptació de la traducció dramàtica catalana del propi autor a la musica, junt amb l'exposició temàtica.)
- El Joglar de Nostre Dòna**, miracle en tres actes, de J. MASSENET.
- Fills de rei**, rondalla lírica en tres actes, d'E. HUMPERDINCK.

TEATRE DRAMÀTIC MODERN

TRADUCCIONS CATALANES I CASTELLANES

Salomé, poema dramàtic en un acte, d'OSCAR WILDE. Edició de luxe, amb il·lustracions d'Adrià Gual. (Traducció de l'original francès.)

Elektra, tragèdia en un acte, de HUC DE HOFMANNSTHAL. (Traducció de l'alemany.)

EN PREMSA:

L'urpa, drama en tres actes, de MANUEL LINARES RIVAS. (Traducció del castellà.)

L'ÒPERA CLÀSSICA

BIBLIOTECA D'OPERES ANTIGUES

traducció del text aplicat a la música

Vol. I: **Orfeu**, òpera en tres actes, llibre italià de R. DE CALZABIGI i música de GLUCK.

Vol. II: **La Vestal**, òpera en tres actes, llibre francès de JOUJOU i música de SPONTINI.

Vol. III: **La flauta màgica**, òpera en tres actes, llibre alemany de E. SCHIKANEDER, música de MOZART.

EN CURS DE PUBLICACIÓ:

Fideli (BEETHOVEN). — **Les noces de Fígaro** (MOZART).

CANÇONER SELECTE

BIBLIOTECA MUSICAL

de «lieder» dels més cèlebres compositors

Vol. I: **Beethoven** (25 cançons).

Vol. II: **Schubert** (25 cançons).

Vol. III: **Schumann** (24 cançons, formant els dos aplecs: «L'amor del poeta» i «Vida amorosa d'una dona»).

Vol. IV: **Fauré** (25 cançons, en traducció catalana i castellana).

A PUNT DE SORTIR:

Vol. V: **Bach** (40 cançons espirituals).

EN PREPARACIÓ:

WAGNER. — STRAUSS. — BEETHOVEN, SCHUBERT i SCHUMANN (2.ons reculls). — GRIEG. — BRAHMS. — WOLF. — CLÀSSICS ITALIANS, CLÀSSICS FRANCESOS, etc.

29